

Wpływ sprawy ruskiej na państwo Polskie w XIV w.

Dr STANISŁAW ZAKRZEWSKI
Profesor Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie

Wpływ sprawy ruskiej na państwo Polskie w XIV w.

Odczyt wygłoszony na pierwszym publicznem posiedzeniu
Towarzystwa Naukowego we Lwowie 21 maja 1921 roku.

ZAMOŚĆ
ZYGMUNT POMARAŃSKI I SPÓŁKA

12408

I.

1150

x-41866
12408 I

1922

WYKONANO W TŁOCZNI BRACI PIOTROWSKICH
WE WŁOCŁAWKU.

WŁOCŁAWEK 1922

Treść: Wstęp. Wpływ ekspansji na rozwój państwa. Związek między polityką Łokietka a systemem Kazimierza. Przymierza Łokietka z Rusinami. Jego stosunki z Mazowszem. Osadzenie Bolesława-Jerzego — dziełem inicjatywy Łokietka. Okres Kazimierza Wielkiego. Wpływ sprawy ruskiej na stosunek Mazowsza do Korony. Rozwój administracji i dyplomacji państwowej. Zmiana w stosunku kościoła do państwa. Wpływ Rusi na życie gospodarcze w Polsce. Udział społeczności ruskiej w życiu państwa. Charakterystyka okresu po śmierci Kazimierza aż do r. 1387. Wzrost znaczenia Korony.

Przedmiot odczytu stanowi rozpatrzenie wpływu, jaki kwestja czerwieńska i zajęcie Rusi Czerwonej wywarły w XIV w. na rozwój państwa polskiego i na kulturę naszą, o ile pozostawała ona w bezpośrednim i ścisłym związku z samem państwem. Spostrzeżenia same obracają się głównie w ramach okresu Władysława Łokietka i Kazimierza Wielkiego, wyjątkowo tylko wykraczając poza te granice.

Nie idzie nam natomiast o pragmatyczną charakterystykę przebiegu zajęcia Rusi Czerwonej, i nie idzie o wykazywanie następstw, wywołanych w dziejach Rusi przez przyłączenie do Polski. Są to bowiem fakty zbadane w literaturze przedmiotu względnie dokładnie stosunkowo do stanu źródeł, a jakkolwiek badania systematyczne mogą jeszcze przynieść niejedną niespodziankę, wolno wątpić czy zmianom ulegnie zasadniczy pogląd na następstwa faktu. Następstwa zatem pozostają poza granicami naszego tematu. Zagadnienie polega właściwie na

odwróceniu pytania i postawieniu go w ten sposób, by odpowiedź udzieliła informacji chociażby bardzo ogólnej, nawet ogólnikowej, może nawet przypuszczalnej, w jaki sposób odbiła się na procesie restauracji i procesie budowy państwa za Łokietka i Kazimierza cała sprawa czerwieńska.

Odczyt opiera się oczywiście przedewszystkiem na literaturze przedmiotu ¹⁾, którą tylko tu i owdzie uzupełniamy własną oceną źródeł.

Restauracja państwa w pierwszym okresie, za Łokietka, oparła się na podstawach silnych moralnie i silnych także, przynajmniej w niektórych ziemiach, pod względem natężenia świadomości narodowej. Materjalnie jednak budowa państwa była bardzo wątplą. Przedewszystkiem związek ziem, stanowiących państwo Łokietka, był luźny. Przewaga czynników prowincjonalnych — wielka. Sami królowie, Łokietek i Kazimierz, mieli wprawdzie wielkie poczucie majestatu władzy królewskiej, również ogromna część duchowieństwa i najbliższe koło doradców królewskich były prześięknięte tem samem poczuciem. Jednak nie brak było prądów odśrodkowych, przedewszystkiem wśród książąt dzielnicowych, a ogół rycerstwa zachowywał się biernie. Uwydatniają się zaś te prądy czy to w łatwem wiązaniu się z państwami ościennemi przeciw odrodzonemu królestwu, a więc z Czechami, Brandenburczykami i Krzyżakami, pojawiają się również w zakresie stosunków ściśle wewnę-

¹⁾ Oto, niezupełny, wykaz najważniejszych dzieł i rozpraw: Caro *Geschichte Polens* t. II. Abraham *Początki kościoła łacińskiego na Rusi*, t. I. Semkowicz Aleks. *Krytyczny rozbiór Długosza*. Balzer *Genealogja Piastów*; tenże *Królestwo Polskie* tomy II i III; Hruszewski *Istoria Ukraini-Rusi*, tomy III i IV; Gorzycki *Połączenie Rusi Czerwonej z Polską przez Kazimierza W.* Prochaska *W sprawie zajęcia Rusi Czerwonej*. *Kwartalnik Historyczny* VI, a nadto odpowiednie ustępy w rozdziałach Zachorowskiego i Haleckiego w *Encyklopedji Polskiej Akademji Umiej.* *Historja Polityczna*, t. I; Halecki *Dzieje Unji Jagiellońskiej*, t. I. 52—83.

trznym nietylko za Łokietka, ale i za Kazimierza, uniemożliwiając centralizację czy koordynację poszczególnych ziem. Jedną uwagę wprowadzić osłabi siłę uczynionego przed chwilą spostrzeżenia. Pogląd na książąt dzielnicowych, panujący w literaturze przedmiotu jest przejawskawiony. Przecież i wśród książąt śląskich nie brak było jednostek ciężających ku Polsce, a książęta z innych dzielnic czuli wszyscy po polsku i ulegali ogólnemu procesowi restauracji Królestwa, a naodwrot wiadomo, że sam Łokietek przebył długą drogę rozmaitych doświadczeń, zanim z typowego książątka zapadłej dzielnicy wyrósł na uosobienie jedności państwa i narodu.

Nie da się wprowadzić zaprzeczyć, że treść prawna i zwyczajowa odrodzonej władzy królewskiej w Polsce. wrażenie i blask jej majestatu, stanowiły czynnik ujmujący całość ziem polskich i całość czynników polskich w potocznym rozumieniu. Działała ona na terenie naszego etnicznego obszaru, przede wszystkim na polskim terenie dynastycznym i kościelnym, wszędzie tam, gdzie siedziała dynastia piastowska i dokąd sięgała kościelna prowincja gnieźnieńska. O znaczeniu jedności tej władzy najlepiej mówi fakt, że od r. 1295, kiedy koronował się Przemysław, nie było wypadku tak pospolitego w Niemczech, a trafiającego się na Węgrzech, by któryś z książąt polskich, lub sąsiadów próbował wystąpić przeciw koronowanemu królowi — drogą także koronacji.

A jednak, świeżo zrestaurowane państwo niewielką tylko mogło wyłonić z siebie czynną siłę, któraby nietylko wzmacniała i utrzymywała spójność całej budowy, ale oparła się mocno zakusom wrogów. Ostatnie lata Łokietka grożą wprost katastrofą dziełu całego jego życia, a i za Kazimierza W. nie brak wielkich trudności i wielkich niepowodzeń. Siłę tych wniosków osłabia fakt, że nie lepiej się działo współcześnie w państwach ościennych. Węgry za Władysława Łokietka to państwo jeszcze słabe, które dopiero w ostatnich jego latach

wzmogło się na siłach. Budowa państwa niemieckiego była rozbita doszczętnie, a szereg książąt tutejszych wyrósł już w tym czasie na władców zupełnie samodzielnych. Silniejszy o wiele od Niemiec organizm państwowy francuski przechodzi w połowie XIV w. ciężki kryzys, kwestjonujący samo istnienie i przyszłość państwa. Z drugiej jednak strony należy wskazać, że Czechy pod rządami Luksemburgów górowały stanowczo nad Polską Łokietka zarówno terytorjalnie, jak finansowo i militarnie; finansowo i militarnie górowali Krzyżacy i olbrzymią przewagę militarną miała Litwa Gedymina i Olgierda. W tych warunkach odradzające się państwo, po za samem wewnętrznem moralnem źródłem odrodzenia potrzebowało również politycznych źródeł rozwoju, niezależnych od układu sił społecznych wewnętrznych, które nic już Polsce dać nie mogły, bo były stężały i skłaniały się już ku zanikowi, jak książęta dzielnicowi, układ kościelny wewnątrz Polski Piastowskiej, jak wreszcie czysto służebne rycerstwo.

Otóż jest to dosyć znanem zjawiskiem o powszechnem znaczeniu, że konstytuujące się i konsolidujące państwo czerpie nie tylko z wewnątrz, ale i z zewnątrz siły do wewnętrznego skupiania czy przeobrażania własnych wewnętrznych stosunków. W ten sposób tworzą się w dziejach rozmaitych państw określone cele o dalekich zewnętrznych i wewnętrznych perspektywach.

Z obcych przykładów tego zjawiska można wskazać na Niemcy w dwóch odległych okresach. Pierwszy to Niemcy i Włochy w wiekach średnich. Zapewne, stara szkoła historyczna niemiecka z połowy XIX w. przesadza mocno gdy sądzi, że Niemcy Henryka I Ptasznika były na drodze już wówczas do utworzenia państwa „narodowego”. Coś jednak prawdy jest w tem twierdzeniu, że polityka włoska Ottonów wprowadziła Niemcy na zupełnie nowe drogi, przekształcając je na związek państwewek wewnątrz Niemiec i umożliwiając

ukonstytuowanie się na mocnych podstawach Węgier, Polsk i Danji.

Inaczej to samo prawidło wyraziło się w nowożytnych dziejach Niemiec, specjalnie w dziejach Prus. Przekształciły się one na potężne państwo stosunkowo w szybkim przeciągu czasu. Jako wstępną podstawową datę tego okresu można przyjąć r. 1721, kiedy Prusy opanowały Pomorze zachodnie, a tem samem ujście Odry. Bezpośredni następstwem tego doniosłego wypadku była dążność do opanowania Śląska jako kraju nadodrzańskiego, a pośrednio pojawienie się w polityce pruskiej całkiem już realnego planu rozbioru samej Polski. Równocześnie przetworzyła się cała wewnętrzna, administracyjna i społeczna budowa państwa pruskiego — i zrodził się system, tak nam dobrze znany, Fryderyka II.

Coś podobnego występuje i obowiązuje w dziejach Polski. Jest to poprostu zagadnienie dyplomatyczno-terytorjalne, z którego z biegiem czasu i sukcesu tworzy się dziedzina pracy wewnętrznej, w razie zaś niepowodzenia — organizm, podejmujący nieudany wysiłek, nietylko ponosi doraźne straty i utraty, ale także przeważnie przekształca się wewnętrznie.

Naprzykład kwestja pruska XII i XIII w. stanowi wymowny dowód, jak ujemnie wpływa określone terytorjalne niepowodzenie nie tylko na zewnętrzną politykę odnośnego państwa, ale na całość jego wewnętrznych losów. Śmiało można powiedzieć, że gdyby Leszek Biały żył dłużej, gdyby Henryk Brodaty i Konrad mazowiecki szli wspólnemi drogami, cały proces zjednoczenia i restauracja państwa poszedłby inaczej, i przedewszystkiem szybciej, a katastrofa najazdu tatarskiego nie skończyłaby się tak tragicznie pod względem politycznym. Wskutek tych niepowodzeń pruskich straciliśmy nie tylko ziemię chełmińską i lubawską, ale także Pomorze gdańskie. Pośrednio zaś od kwestji pruskiej zależała utrata lubuskiego i Śląska. Cały system anarchiczno-dzielnicowy w II połowie

XI w. zależał w znacznej mierze od braku moralnego zaufania do zjednoczonych wysiłków, które przynosiły porażki. Bez tych zewnętrznych wysiłków wielkie państwo żyć nie może, obumiera; może egzystować tylko państwo małe i to przeważnie tylko dlatego, że byt jego polega na nienapisanym układzie potężniejszych sąsiadów — poprostu kompromisie.

Otóż zagadnienie czerwieńskie w XIV w. należy do tej samej grupy zjawisk. Wywarło ono wpływ nie tylko na wzmoczenie ogólnych zasobów naszej potęgi, ale wyraziło się również w tej linii rozwoju, po której poszła budowa wewnętrzna państwa polskiego i kultury związanej z państwem. Niektórzy badacze przypuszczają, że jedność państwa pod względem prawno-politycznym zrodziła się niejako przypadkowo, pod wpływem śmierci Kazimierza Wielkiego, gdy naród ocknął się, jako dziedzic korony, gdy okazało się, że i bez Piastów królestwo istnieje. Niewątpliwie, twierdzenie to ma w sobie sporą dawkę słuszności. Niemniej przeto proces jednoczenia się narodu i państwa — po za osobą króla — jest znacznie wcześniejszej daty, ciągnie się on od końca XIII w., już od koronacji Przemysława. Te początki — to był okres prób i często zawodnych doświadczeń. Już jednak od początku XIV w. pojawiają się rozmaite kwestje i zagadnienia polityczne, które jednoczą naród we wspólnem uczuciu, wspólnych interesach i dążnościach. Nie schodzi z porządku dziennego kwestja pomorska, nie schodzi długo nawet sprawa śląska. Przedewszystkiem jednak uwagę badacza zwraca pojawienie się nowych zagadnień. Na czele ich można postawić sprawę Rusi Czerwonej. Sprawa ta, od pierwszych początków powrotu Władysława Łokietka, rosła stopniowo i wyrosła na kit, spajający rozmaite ziemie polskie i rozmaite czynniki społeczne. Wytwarzanie nowych związków handlowych i gospodarczo-osadniczych wzmacniało rozwijającą się solidarność polityczną na punkcie zagadnienia ruskiego.

W literaturze przedmiotu panuje jako dogmat — pogląd, że cała polityka ruska, ukoronowana przyłączeniem Rusi, jest dziełem Kazimierza Wielkiego. W rzeczywistości działo się inaczej. Sprawa ruska nie wyskoczyła, jak Minerwa z głowy Jowisza — z chwilą zjawienia się u steru rządów Kazimierza Wielkiego. Działał on bowiem, podejmując swą rozległą akcję w kierunku najbardziej podstawowych dążeń zarówno całej przeszłości Polski, walczącej o ziemię czerwieńską od r. 981, jak również prac przygotowawczych pokołenia poprzedniego, reprezentowanego przez jego ojca. Nie można wyrzucić mu również cięższej krzywdy, nie można go bardziej powierzchownie oceniać, jak wówczas, gdy się twierdzi, że jego polityka ruska oznaczała stanowczy zwrot na wschód — i stanowiła *sui generis* świadomą rezygnację z czynnej polityki na kresach zachodnich, rezygnację z aspiracji państwowych, narodowych i kościelnych na zachodzie. Koroną podobnych twierdzeń jest zapatrywanie, że system Kazimierza Wielkiego stanowił zaprzeczenie Łokietka i sprzeniewierzenie się jego militarnym i moralnym wysiłkom.

Sprzecznosc w ocenie zasadniczych rysów polityki Kazimierza Wielkiego jest tak starą, jak jest stara wielka nasza historjografia; sprzecznosc ta datuje się od czasów Długosza. Długosz bowiem w sposób jednostronny, pod wpływem współczesnych mu zagadnień bieżącej polityki, zapominając o przebytej przez Polskę drodze, o wysiłkach, które umożliwiły to przebycie i zapewniły wreszcie Polsce Ruś Czerwoną — obciążył pamięć Kazimierza zarzutem lekkomyślności. Tymczasem zarzut lekkomyślności w danym wypadku trafia nie wielkiego króla, lecz samego historjografa ¹⁾).

¹⁾ *Historia*. ed. Przeddziecki III, 207 sub a. 1343, w ustępie o traktacie kaliskim, o Kazimierzu: *Dissimillimus patri visus, qui diutius bellicis in rebus versatus, prius et senecta morte se opprimi passus est, quam in aliquam*

Fakta mówią co innego, co innego również mówią źródła, starsze od Długosza i ściśle współczesne. Śmiało możemy do nich sięgnąć, i przytoczyć kilka zasadniczych rysów, które unaczyniają żywy i bezpośredni związek, jaki zachodzi wogóle między polityką Łokietka a polityką syna, w szczególności na terenie Rusi Czerwonej. Okazuje się, że niejedno, co w działalności Kazimierza W. wydaje się nowem i zapisanem bez apelacji i kontroli na jego rachunek, przygotował już ojciec — ten typowy reprezentant walki na śmierć i życie o swoje prawo dziedziczne, sponiewierane u ujścia Wisły przez Krzyżaków, których jednak do Gdańska wpuścił sam Łokietek, nie tyle nieopatrznie, co pod tragicznym przymusem okoliczności.

Dawno już zwrócił uwagę prof. Balzer na to, że Władysław Łokietek stale i systematycznie, od chwili wygnania go przez Wacława, opierał się na ścisłym porozumieniu z książętami Rusi halicko-włodzimierskiej. Dowody na to są wczesnej daty, jeszcze z lat 1301 i 1302, kiedy na tronie halickim siedział już prawdopodobnie Jerzy I, szwagier conajmniej od r. 1300 Łokietka, mąż jego rodzonej siostry Eufemji. Oto, co

ex his condicionibus posset conducī, existimans se rei militaris exercitio plures divitias... paravisse".

Str. 208: „At vero ego non satis Kazimiro regi Poloniae subirasci possum, qui a belli muneribus ad quietis consilia animum divertens, ut coenaret sumptuosius, ut in thesauris maius auri pondus conditum possidere se gloria-retur, ut somno indulgeret, ventrique et Veneri, ut quietiorem et voluptatibus famosam vitam absque labore ageret, episcopis et sacra tractantibus se monstravit in defendendam patriam, neglectis mandatis patriis, magis pusillanimum et desidem, animoque quietis et utinam non ignaviae avido inferiorem etc.”.

Tymczasem na str. 167 ten sam Długosz z okazji traktatu wyszehradzkiego ujmuje rzecz nieco inaczej, choć i tutaj polityczna ocena pozostaje ta sama: „Kazimirus autem Poloniae rex, etsi patrimonio haereditateque sua terrae Pomeraniae arbitramento huiusmodi spoliatum se iri animo moesto amaro-que duceret; depressis tamen viribus suis, et si bellum recrudescere contingeret, amplius depressendis, cum etiam aliunde hostium satis superasset, et ipse animo bellum Russiae inferendum gestaret, patrio praevaricato imperio, in conditiones huiusmodi... consentit”.

pisze prof. Balzer. „Rocznik Traski i Rocznik Sędziwoja, podawszy pod r. 1300 wiadomość o zajęciu całej Polski przez Wacława II, wzmiankują o napadzie Rusinów na Korczyn, w czasie kiedy wojsko polskie wyruszyło w inną stronę na jakąś wyprawę z Wacławem, a pod r. 1302 mówią o wyparciu Rusinów przez Polaków z Lublina, który poprzednio byli zajęli. Kierunek wypraw ruskich, opierających się o Korczyn i Lublin, wskazuje niewątpliwie, że wyszły one z Rusi halickiej, a więc od Lwa I i od Jerzego I. Że były skierowane przeciw Wacławowi, a przez to pośrednio popierały sprawę wygnanego przezeń Łokietka, jest rzeczą jasną, niewiadomo tylko, czy podjęte zostały właśnie w tym celu, czy też wynikały z jakichkolwiek innych pobudek. Jaskrawe światło na tę sprawę rzuca zapiska Rocznika Małopolskiego pod r. 1302: „dux Wladislaus cum Ruthenis et Tartaris Sandomiriam vastat” (książę Władysław pustoszy Sandomierskie z Rusinami i Tatarami), z której wynika, że Łokietek w czasie tym uciekł się do pomocy ruskiej, ażeby zwalczać Wacława, przez co geneza i pobudki poprzednich napadów na Korczyn i Lublin znajdują odpowiednie oświetlenie ¹⁾).

Nawiązany przez Łokietka stosunek przyjaźni z książętami halicko-włodzimierskimi trwał dalej i przeżył siostrę Łokietka. Zmarła ona wraz z mężem w ciągu r. 1308. Lata 1308 i 1309 są dla Łokietka i Polski szczególnie tragiczne, brzemienne w szereg konsekwencyj o znaczeniu obowiązującym na długie półtora wieku. Polska traci wówczas Pomorze gdańskie, a więc ujście Wisły — na rzecz Krzyżaków. Nauka długo nie dawała dostatecznej odpowiedzi na pytanie, jak się

¹⁾ *Genealogja*, 350. Pogląd ten przyjmuje Hruszewski *Istoria* t. III, 111 bezpodstawnie jednak przypuszcza, że Rusini zajęli Lubelskie „dla siebie”. Brak niestety, dokładnej daty zgonu księcia Lwa ojca Jerzego, co mogłoby zdecydować o słuszności jednego czy drugiego poglądu.

to stać mogło, dlaczego Łokietek nie podążył z całym zastępem sił, jakie miał do dyspozycji na ratunek Gdańska przed oblegającymi miasto wojskami brandenburskimi. Wiedział przecież o niebezpieczeństwie, a nawet czasu było dosyć, żeby zorganizować obronę. Tymczasem Łokietek zdobył się jedynie na to, że naczelnikowi polskiej załogi w grodzie gdańskim, który podążył aż w sandomierskie do księcia żądać pomocy, — pozwolił udać się do Krzyżaków z prośbą o interwencję. Co się też stało, i w ten sposób sami Polacy wpuścili Krzyżaków do miasta na mocy odpowiedniego układu, Brandenburczycy wprawdzie zostali odparci, Krzyżacy jednak zdradzili i opanowali gród i miasto dla siebie, a później całe Pomorze. Wobec tych wszystkich wydarzeń Łokietek był bezsilny, zwłaszcza że na samem Pomorzu zdrada Święców rozdzieliła społeczeństwo.

Otóż źródła dają odpowiedź na powyższe pytania, i literatura lat ostatnich podkreśla znaczenie związku wydarzeń. Jest prawie pewnem, że Łokietek nie mógł udzielić pomocy na Pomorzu dlatego, że był zajęty interwencją w zakresie spraw ruskich ¹⁾. Chodziło o zapewnienie następstwa tronu po szwagrze Jerzym obydwu jego synom Andrzejowi i Lwowi. Na pierwszy rzut oka mogłoby się wydawać, że podobna polityka była lekkomyślnością: wojaczka na Rusi na rzecz siostrzeńców wówczas, gdy Pomorze zajmowali Krzyżacy. A jednak zdaje się, że krok Łokietka był w r. 1308 podyktowany koniecznością. Tron Łokietka w samym Krakowie był jeszcze w r. 1308 bardzo niepewny, przymierza polsko-węgierskiego jeszcze nie było, zresztą samo stanowisko Karola Roberta na Węgrzech było wówczas bardzo słabe. W tych warunkach jaknajszersza konsolidacja stosunków na Rusi w duchu dla Łokietka

¹⁾ Abraham *Powstanie organizacji*, I, 172—174. Powątpiewania Hruszewskiego (III, 172, n. 2) nie mają źródłowego uzasadnienia.

pożądanym była jedyną realną asekuracją dyplomatyczną, na jaką mógł liczyć. I należy uznać, że kalkulacja nie zawiodła Łokietka. Obydwaj ruscy siostrzeńcy pozostali jego wiernymi sprzymierzeńcami. W r. 1315 należą do tego samego obozu, co i Łokietek i uczestniczą w zawartem przezeń porozumieniu z królami Danji, Szwecji i Norwegji i innymi książętami, zwróconem przeciw Brandenburczykom. Z polityki księcia ciągnął korzyści także Kraków; tutejsi kupcy mieli zabezpieczone tamże swobody handlowe, czego dowodem odpowiedni dokument księcia Andrzeja z r. 1320 ¹⁾.

Śmierć tych książąt, zaszła prawdopodobnie w r. 1323, otwiera w dziejach Rusi halicko-włodzimierskiej nowy okres. Zesłi bowiem obydwa bezpotomnie. Brak źródeł sprawia, że mnóstwo pytań pozostaje bez należytej odpowiedzi, jakkolwiek badania lat ostatnich rzuciły sporo światła na naturę wydarzeń. Zgon ich prawie równoczesny stanowił dla Łokietka niemal katastrofę o groźnych niebezpieczeństwach ze wschodu. Sam ich w liście pisanym do papieża nazywa niezdobytą tarczą, chroniącą go od Tatarów. Pytanie więc czy Łokietek nie zamyślał o zabezpieczeniu się od tych niebezpieczeństw przez wywarcie odpowiedniego wpływu na bieg wydarzeń na Rusi.

Już w r. 1325 występuje w dokumencie nowy książę ruski z nowej dynastji — Piastów. Jest nim Bolesław, z ruska Jerzy najstarszy syn księcia czerskiego Trojdena Bolesławica i Marji siostry zmarłych książąt ruskich. Był zatem Bolesław ich najbliższym siostrzeńcem ²⁾.

Janko z Czarnkowa informuje, że Bolesław-Jerzy objął władzę na mocy jednomyślnej zgody ruskiej społeczności.

¹⁾ *Kodeks dyplomatyczny miasta Krakowa*, nr. 12.

²⁾ Balzer *Genealogja*; Literatura przedmiotu u Abrahama Powstańskie *organizacji*, 174 i 192—194 i Hruszewskiego *Istoria*, 529, Uwaga 14.

Rządy rzeczywiście nie tylko objął, ale i utrzymał się na tronie lat piętnaście. Wiadomo, że przyjął prawosławie, ostatecznie jednak nie uniknął katastrofy, która kosztowała życie jego i jego żony.

Okres Bolesława-Jerzego jest charakterystyczny już dzięki temu zasadniczemu rysowi, że zapewniając katolicyzmowi, a także i polskości, przenikanie na Ruś halicko-włodzimierską, zaciera gwałtowne przejście od czasów Łokietka do czasów Kazimierza. Jest jednak jeszcze rys drugi — również zasadniczy.

Literatura naukowa skłonna jest do przypuszczenia, że objęcie tronu ruskiego przez Bolesława stało się do pewnego stopnia wbrew planom i widokom Łokietka. Co więcej wyrażone jest zdanie, że Łokietek sam się starał o zajęcie Rusi, lecz bezskutecznie ¹⁾.

Ze zdaniem tem trudno się zgodzić, jakkolwiek wychodzi ono ze słusznego założenia, że Łokietek nie mógł patrzeć obojętnie na rozwój wydarzeń na Rusi, jak nie był obojętnym w r. 1308. Naturalnijszem jednak byłoby przypuszczenie, że właśnie dojście do władzy Bolesława Trojdenowica nie obeszło się bez współdziałania Łokietka. Prawda iż pozory zdają się temu przeczyć i te pozory wprowadziły naszych badaczy na manowce. Uchodzi przecie za rzecz niemal pewną, że większość Piastów mazowieckich, przedewszystkiem Wacław płocki, ale także jego bracia Trojden i Ziemowit są związani przeważnie z Krzyżakami i przeważnie działają przeciw Łokietkowi. Sam Bolesław-Jerzy, jako książę ruski, wznawia i zatwierdza dawniejsze układy swych poprzedników z Krzyżakami. Rozpatrzmy te wątpliwości.

Stanowisko książąt mazowieckich wobec Łokietka było naogół o wiele bliższe, niż np. książąt śląskich, już choćby ze

¹⁾ Abraham Op. cit. 172, 173. Za tem zdaniem poszedł f. p. Zachorowski w *Enc. Pol. Historia Pol.* I, 284, 235.

względów ściśle rodzinnych. Być może również, że i ów wpływ, jaki Halicz i Włodzimierz wywierały na politykę książąt mazowieckich, wyrażał się w respektowaniu przez nich osoby i polityki Łokietka.

Nie brak było oczywiście i scysyj, ale nawet dzieje tego księcia, który najsilniej przeciwstawiał się Łokietkowi, mówimy o Wacławie czyli Wańku płockim (ojciec jego Bolesław umarł w r. 1313, on sam w r. 1336), posiadają zastanawiające niektóre rysy.

Przedewszystkiem jednak na co innego należy zwrócić uwagę. W tych czasach, kiedy władza Łokietka była jeszcze słabą, z lat 1310 i 1311 pochodzą pewne oznaki życzliwości książąt mazowieckich dla Łokietka. Są to przywileje Bolesława, ojca Wacława i Trojdena, i samego Trojdena dla miasta Krakowa i Sandomierza ¹⁾. Oczywiście nie wolno przeceniać doniosłości takiego przywileju wogóle. W tych latach gmina krakowska była jeszcze autonomiczną i bardzo potężną; na jej czele stał wójt Albert, który w niedalekiej przyszłości miał wystąpić przeciw Łokietkowi. Zdaje się jednak wynikać z okoliczności, że dokumenta te należy pojmować, jako wyraz wzmocnienia stanowiska Łokietka, ze względu na to, że są wystawione dla Krakowa i Sandomierza.

W procesie krzyżackim prowadzonym w Inowrocławiu wśród szeregu świadków występuje przeciwnik Łokietka, ów Wacław, książę teraz płocki. Twierdzą niektórzy badacze, że zeznania jego są bardzo wstrzemięzliwe, chłodne; niemniej przeto są one w zasadzie zgodne z ogółem zeznań; dla Krzyżaków zeznania księcia, posądzanego i słusznie o sprzyjanie zakonowi, mogły być specjalnie niemiłe. Mazowszan zezna-

¹⁾ *Kodeks miasta Krakowa* nra 5, 6 i 8.

wało niewiele, to prawda, ale na każdy sposób należy zanotować zeznania Guntera, kanclerza wacławowego brata Trojdena, i wreszcie Florjana biskupa płockiego, którego literatura zanadto jednostronnie przedstawia, jako sprzyjającego Krzyżakom.

Wróćmy jednak do osoby Wacława. Jest to postać interesująca z innych jeszcze względów, podobnie jak przyrodni brat jego Trojden. Ojciec ich w pierwszym małżeństwie, z którego pochodził najstarszy Trojden, był żonaty z księżniczką litewską, Gaudemundą Zofją, córką Trojdena. Echa tego małżeństwa w całej rodzinie Bolesława przeminęły oddawna, Gaudemunda zmarła bowiem jeszcze w r. 1288. Tradycja jednak nie wygasła, i doprowadziła do odnowienia zasadniczego faktu. Przed r. 1321 ten właśnie Wacław żeni się z córką Gedymina, zwaną z chrześcijańska Elżbietą. A więc na kilka lat przed małżeństwem Kazimierza ożenił się ze starszą siostrą Aldony księżę płocki, i na jego małżeństwo patrzyć można, jako na utorowanie drogi tamtemu małżeństwu. W każdym razie od r. 1325 był on bliski osobiście zarówno Łokietkowi, jak Kazimierzowi.

Ale tak samo również należy oceniać wcześniejsze małżeństwo jego starszego brata Trojdena księcia czerskiego z siostrą książąt halicko-włodzimierskich, a siostrzenicą Łokietka. Doszło ono do skutku jeszcze przed r. 1310; z tego właśnie małżeństwa pochodził najstarszy syn Trojdena Bolesław, przyszły książę halicko-włodzimierski ¹⁾.

Otóż całość tych stosunków książąt mazowieckich z Łokietkiem, dotkniętych tutaj tylko okolicznościowo i bez pretensji do wyczerpującego omówienia wszystkich kwestyj, wskazuje, że była to grupa książąt rodzinnie bliskich Łokietkowi.

¹⁾ Szczegóły o małżeństwach Wacława i Trojdena na podstawie *Genealogji Balzera*.

Nie należy jednak i przeceniać siły związków rodzinnych — nie wytwarzały one same przez się politycznej solidarności. Ilekć to razy w wiekach średnich ojciec ze synem, rodzeni bracia ze sobą prowadzą zawzięte długotrwałe walki. Na stosunki jednak książąt mazowieckich do Łokietka oddziaływały siły polityczne zewnętrzne, a więc litewska, z Gedyminem na czele, i ruska, obydwie Łokietkowi przyjazne, uzależniające naogół książąt mazowieckich od Łokietka.

W tych warunkach nie mogło być obojętnem dla Łokietka wygaśnięcie dynastji ruskiej, tak blisko z nim związanej. Własne jego siły ówczesne nie wystarczały, by mógł planować zajęcie Rusi Czerwonej, i wogóle całego spadku halicko-włodzimierskiego dla siebie. Poprzestał zatem na współdziałaniu z książętami mazowieckimi, linji czerskiej — Trojdena, którego syn Bolesław był najbliższym krewnym, po kądzieli, zmarłych książąt.

Jako wyraz tego współdziałania wogóle i specjalnie w sprawie ruskiej Łokietka z książętami mazowieckimi można pojmować szereg okoliczności. Najważniejszą bodaj z nich jest dojście do trwałego porozumienia z Gedyminem, który, podobnie jak poprzedni książęta litewscy, był zainteresowany w sprawie ruskiej w najwyższym stopniu. Nie można uważać za wykluczone, że właśnie książęta mazowieccy, Trojden w interesie syna, a Wacław płocki, jako zięć Gedymina, zapośredniczyli to historyczne małżeństwo. Tak tedy — obok sprawy krzyżackiej, sprawa czerwieńsko-ruska mogła być już wówczas podstawą polsko-litewskiego przymierza.

Książęta mazowieccy w tym czasie znajdowali się również w jednym obozie z Łokietkiem na terenie spraw polsko-krzyżackich. Dowodem tego układ Łokietka z książętami pomorskimi z 18 czerwca 1325 r. Są oni w nim wymienieni, jako bratankowie króla, narówni z książętami kujawskimi i do-

brzyńskimi ¹⁾ — bez względu na to, że między Dobrzyńską rodziną a Wacławem wrzały zacięte walki, i Wacław z pomocą Litwinów srodze się dawał we znaki ziemi dobrzyńskiej.

Zastanawia nadto, że biskup płocki, który nie był wrogiem Krzyżaków, jakkolwiek nie był także przyjacielem Łokietka — w tym samym czasie, w sierpniu 1325 r. publikuje u siebie w katedrze płockiej bulle papieskie, skierowane przeciw Ludwikowi bawarskiemu, za co od papieża otrzymał specjalne podziękowanie ²⁾.

Gwałty litewskie na Mazowszu, podczas najazdu na Brandenburgję, popsuły stosunki Łokietka z książętami mazowieckimi. Na początku 1326 roku układają się oni już z zakonem Krzyżackim. Można jednak wątpić, czy układ ten był wyraźnie zwrócony przeciw Łokietkowi. „*Spiritus movens*” tej akcji był prawdopodobnie Wacław płocki. Jego bracia, Trojden i Ziemowit, sprzyjali Łokietkowi, jak trafnie zauważył Zachorowski ³⁾. Później brali wprawdzie udział w walce Krzyżaków z Łokietkiem, trwało to jednak przelotnie, poczem napowrót zwrócili się przeciw Krzyżakom. Przyczem znajdowali się pod przymusem przewagi militarnej Krzyżaków i Jana czeskiego.

¹⁾ *Lites ac res gestae int Polonos Crucifer osque*, ed. II. I. Dodatek str. 432 nr. XI Dokument Łokietka: „*Exceptis dumtaxat serenissimis et magnificis principibus, scilicet dno rege Ungarie et duce Bernhardo generis nostris, Boleslao Bregense, Conrado Glogoviense, et ducibus Cuyavie, Mazovie, et Dobrinensibus filiastris nostris*”.

²⁾ *Theiner Mon. Pol. Vat.* I nr. 339. Caro, II. 116 nie całkiem jasno przedstawia rolę biskupa płockiego.

³⁾ *Encyklopedia* I, 300. Por. Voigt *Codex diplom.* nr. 94 i 98. Nr. 94 z r. 1325 25.VIII. Ziemowit, Trojden i biskup Florjan proszą papieża, by pozwolił Krzyżakom zerwać zawieszenie broni z Gedyminem. Powołują się w szczególności na spustoszenie ziemi dobrzyńskiej przez Litwinów. List ten nie może być pojmowany jako akcja wroga Łokietkowi. Szło tu wyraźnie o zabezpieczenie lokalnych interesów Mazowsza. Nr. 98. 1326. 7.I. Ziemowit „*dux Mazovie dominus wyznensis*”... „*de fratrum nrorum ducum Chrodini et Venceslai consilio, cum... Wenero Magistro firmavimus... pacis unionem, in hunc modum, quod solida manu, nos et terras nostras contra quoslibet invasores ubique clipeo defensionis tenebuntur fideliter ac viriliter defensare*”.

Na każdy sposób w r. 1325 stosunki Łokietka z Mazowszem były bardzo przyjazne. W tem też świetle należy patrzeć na wielką ekspedycję, jaka w r. 1325 nadeszła z Rzymu do Polski. Była ona wynikiem poselstwa polskiego, jakie dłuższy czas bawiło w Awinionie. Ono właśnie powiozło ów list króla z wiadomością o zgonie książąt ruskich. Dwa momenty tej ekspedycji zasługują na omówienie. Pierwszy to wzmianka, że poddani Władysława Łokietka, a także katolicy w krajach sąsiednich byli narażeni na najazdy, grabieże i t. p. ze strony schyzmatyków i Tatarów. Domyślać się należy, że Łokietek pisał do papieża w związku ze znanym listem o śmierci książąt ruskich o wypadkach na Rusi Czerwonej. Wzmianka zaś o poddanych Łokietka dowodziłaby, że w latach 1323—1324 miała miejsce jakaś nieznana interwencja może i zbrojna ze strony polskiej. Mogło to zresztą być zamierzone dopiero w 1325 r., myśl krucjaty przeciw Tatarom i schyzmatykom na taki plan wskazuje ¹⁾.

Ale i skład poselstwa, które w r. 1325 wróciło do kraju z kurji, zasługuje na uwagę. Obok Piotra Rycerza, kanonika krakowskiego brał w niem udział Mikołaj zwany Manentis. Był to znany już wtedy mieszczanin-kupiec krakowski, ale krakowianinem nie był. Był równocześnie obywatelem genueskim. Ze względu na znane związki Genui z wybrzeżami czarnomorskimi i z szeregiem miast na Rusi, można przypuścić, że wyprawiono go do Rzymu jako znawcę stosunków ruskich ²⁾. Byłby to, wprawdzie nikły, przecież ślad, że w latach 1323—1325 Łokietek przeprowadzał jakieś swe zamierzenia na dworze papieskim. Książęta mazowieccy byli za słabi na to, by

¹⁾ Theiner *Mon. Pol. Vat.* nra 313 i 316, a także Abraham w innym oświeceniu, str. 192 nr. 3.

²⁾ *Ibidem*. Już za Łokietka wśród mieszczaństwa krakowskiego byli tacy jak Nicolaus Ruthenus, Theodoricus Thartarus (*Kodeks miasta Krakowa* I, nr 10).

podobną akcję mogli prowadzić o własnych siłach. Chodziło przecież o przejście księcia katolickiego na obrządek grecko-prawosławny, chodziło o znaczną pomoc pieniężną, którą wydobywał właśnie Łokietek.

Sam Łokietek na zmianę obrządku przez Bolesława patrzył, jako na rzecz przejściową. Do Łokietka zwraca się papież w r. 1327, by wpływał na księcia ruskiego w kierunku przyjęcia unji. List papieski był pisany już na skutek wiadomości, jakie doszły do Awinjonu o zamiarach księcia ruskiego — co stanowi znowu jeden dowód nieprzerwanej ciągłości i związku akcji króla, akcji Trojdena i Bolesława, i wreszcie stale dobrych stosunków Łokietka z Bolesławem.

Słowo jeszcze o polityce Bolesława wobec Krzyżaków. Literatura przedmiotu patrzy na nią z reguły, jako na przychylną Krzyżakom, choć oczywiście nie neguje dobrych jego stosunków z Polską. A jednak są pewne podstawy do przypuszczenia, że polityka Bolesława-Jerzego zwracała się, jeżeli nie bezpośrednio, to pośrednio przeciw interesom krzyżackim i szła po linii interesów polskich. Kampanja z r. 1330 zasługuje pod tym względem na szczególną uwagę. Mistrz krzyżacki w liście pisanym do Kurji wymienia jako sprzymierzeńców Łokietka obok Węgrów i Litwinów także Rusinów ¹⁾.

Nie inaczej również należy patrzeć na małżeństwo Bolesława-Jerzego z Eufemją, córką Gedymina, dokonane w r. 1331. Na charakter jego rzuca ciekawe światło fakt, że ślub odbył

¹⁾ Kłodzki *Ze studiów krytycznych nad r. 1331* Kwartalnik H. z r. 1905, t. 19, 40. W. mistrz Zakonu Luter do prokuratora Zakonu w Awinjonie: „*hec latet sanctam graciam vestram, quomodo idem rex anno pret. rito, receptis treugis cum rege Bohemie, complice guerre nostre, cum Ungaris, Litwinis, Ruthenis, et Cumanis, iterum terras nostras intraverit, tunc residuum Bruci, sue malignitatis erugine devastavit*”.

Stylizacja i porządek ustępu o sprzymierzeńcach jest tego rodzaju, że wykluczyć należy przypuszczenie, jakoby to byli Rusini podwładni Litwinom. Nie byłoby wówczas na końcu wzmianki o Kumanach.

się w Płocku, na dworze księcia Wacława, a dawał go biskup płocki Florjan. Małżeństwo było więc bezpośrednim przejawem domowej polityki książąt mazowieckich, miało jednak charakter polski i katolicki. Eufemja bowiem tu w Płocku została ochrzczoną, oczywiście w obrządku katolickim ¹⁾. Stały jednak sojusz Gedymina z Łokietkiem i rodzinne stanowisko Kazimierza Wielkiego sprawiały, że i małżeństwo z r. 1331 należało do sfery życzeń i interesów ogólnie polskich, a nie np. krzyżacko-ruskich.

Ciekawy jest zbieg okoliczności. Małżeństwo Bolesława przypadło na okres bitwy pod Płowcami. Źródła milczą o roli Bolesława wobec wojny Łokietka. Możliwe jednak rzucić pytanie, czy Bolesław wówczas nie stał po stronie swego ciotecznego dziadka. Gedymin i Litwini nie brali, zdaje się, udziału w tych walkach, jakkolwiek słysząc o nich w r. 1330. W r. 1331 Gedymin był zajęty walką z Tatarami na Rusi kijowskiej. Otóż, co do Bolesława można zwrócić uwagę na fakt następujący. W r. 1327 odnawia on układ przyjaźni z Krzyżakami, zrehabilitowany co prawda w formach bardzo ogólnikowych. Odnawia go następnie w r. 1334. W tym ostatnim znajduje się ustęp, dający nieco do myślenia, jakkolwiek tekst w wydaniu, z którego korzystamy, jest błędny i ciemny. Książę mówi, że przez nowy układ chce uniknąć podejrzenia podstępów i zamknąć usta tym wszystkim, którzyby sprzeciwiali się zawieraniem związków ²⁾. W każdym razie byłoby dzi-

¹⁾ Jest to oczywiście przypuszczenie. O samem małżeństwie Bolesława mówi jedynie Długosz. Przekaz jego jednak przyjmują Abraham, Balzer i Hruszewski. Ślub odbył się w Płocku; dawał go zatem prawdopodobnie Florjan. Semkowicz Al. w „*Krytycznym Rozbiorze*” przypuszcza, że Długosz oparł się na nieznanem mazowieckim źródle.

²⁾ Voigt *Codex diplomaticus Prussiae* II, nr. 119 i 145. Pierwszy jest szablonowem potwierdzeniem dawniejszych umów. W drugim zaś odnośne zdanie brzmi tak, str. 190—191: „Volumus et abiecto specie omnis doli promittimus temporibus perpetuis inviolabiliter conservare. Verum etiam nos,

wne, gdyby książę, tak blisko stojący Łokietka i Gedymina, zachowywał się w latach trzydziestych całkiem neutralnie, ba nawet przyjaźnie wobec Krzyżaków. Jest to bardzo nieprawdopodobne.

Właśnie z tego samego r. 1331 pochodzi nikły wprowadzie, zawsze jednak ślad bliższego stosunku Łokietka do Bolesława. Jest nim zatwierdzenie praw biskupa lubuskiego przez Jadwigę żonę Łokietka, analogiczne do dokumentu męża z r. 1327.

Bolesław, jak wiadomo, w ciągu 15 lat panowania cztery razy odnawia umowy z Krzyżakami. Pierwsze dwie obracają się około szablonowego potwierdzenia dawniejszych układów, pochodzą zaś z lat 1325 i 1327, o trzecim wspominaliśmy powyżej. Czwarte potwierdzenie nosi datę r. 1335. Samo powtarzanie tych odnawiań nie bardzo świadczy o tem, by umowy były ściśle przestrzegane.

Zasób powyższych spostrzeżeń jest oczywiście szczupły i skromny. Zdaje się jednak, że wystarczy, by zrewidować nieco panujące zapatrywania. Należy zbadać ponownie stosunek książąt mazowieckich do Łokietka; nawet rola Wacława nie była prostolinijną i wyłączną w zwalczaniu Łokietka. Książęta mazowieccy naogół należeli do jego obozu — i razem z Łokietkiem przeprowadzili powołanie Bolesława na tron rurski, a Bolesław nie tylko naśladował swoich wujów, ale jeszcze bardziej zbliżył się do Łokietka.

ut obululantium (!) seu latrancium et minus iuste detrahencium conductatuⁱ memorate unionis, qui concurrimus veritati referunt, ora concludamus et obstruamus pretacta tenore presencium litterarum”...

Jeszcze dobitniej występują zastrzeżenia i usprawiedliwienia w nowym potwierdzeniu z r. 1335, już z czasów Kazimierza.

CZASY KAZIMIERZA WIELKIEGO

Kazimierz Wielki aż do śmierci Bolesława-Jerzego, t. j. do r. 1340 kontynuuje zasadniczo system ruskiej polityki Władysława Łokietka. Związek z Rusią stanowi tej polityki kamień węgielny — przyczem zacieśnia się on coraz silniej, ogarniając zjawiska nie tylko polityczne, ale i społeczne. Wspomniane powyżej odnowienie umowy Bolesława z Krzyżakami z początku 1334 formalnie należy do okresu Kazimierza, rzeczowo jednak stanowi zamknięcie nieznanych spraw i akcji jeszcze z czasów Łokietka. Domysły niektórych badaczy, że w latach następnych przyszło do pogorszenia stosunków polsko-ruskich, nie są dostatecznie uzasadnione. Przeciwnie, umowa nowa z Krzyżakami z 20 października 1335 r. dowodzi, że między nimi a Bolesławem musiało przychodzić do nieporozumień ¹⁾. Nauka ruska podkreśla wprawdzie epizod z r. 1337, najazdu Tatarów i Rusinów na Lublin; najazd taki nie decyduje o koniecznej inicjatywie samego Bolesława. Raczej wskazywałby na wrzenie na Rusi i słabość stanowiska księcia. Najazd ten mógł zresztą przyjść z innej strony. Ruś kijowska nie była pod władzą Bolesława, raczej zależała może od Gedymina, co prawda dość luźnie, posiadając własnych jeszcze ruskich(?) książąt. Stąd więc najłatwiej mogli uderzyć Tatarzy, przepuszczeni przez Rusinów niechętnych Bolesławowi. Był to w każdym razie epizod, ostatnie bowiem lata Bolesława szły w kierunku zbliżenia nie tylko do Polski, ale i do Węgier.

Prof. Abraham przypuszcza, że już od r. 1335 sprawa ruska zajmowała wydatne miejsce w rokowaniach polsko-wę-

¹⁾ Abraham op. cit. 208, nota 2 cytuje ustęp analogiczny do umowy z r. 1334: „volentes litium dispendia equitatis et unionis conpendio coartare, ut per hoc zizanie scrupulus evitari, pacisque et concordie tranquillitas possit eo ferventius augmentari”. Hruszewski *Istoria* III, 126—127 przypuszcza, że nastąpiło w tym czasie pogorszenie stosunków polsko-ruskich.

gierskich, na co wskazywałyaby również kwestja obsady biskupstwa lubuskiego, załatwiona przez papieża zupełnie po myśli króla ¹⁾). Dokument z r. 1337, w którym Kazimierz używa wyjątkowo tytułu dziedzica, pana całej Rusi nie przyczynia się do wyjaśnienia stosunków polsko-ruskich, nie da się bowiem utrzymać data, jakkolwiek oryginał robi wrażenie autentycznego ²⁾). W latach następnych związek polsko-ruski występuje wyraźniej, jakkolwiek trwa również komunikacja Krzyżaków z Rusią, czego ślad pod koniec r. 1338 znajduje się w *Lites'ach* ³⁾). Nie na wiele jednak przydały się zabiegi krzyżackie, albowiem przyjaciel i długoletni towarzysz pracy Władysława Łokietka, Karol Robert zawarł prawdopodobnie z Kazimierzem Wielkim już w r. 1339 umowę, dotyczącą wspólnych planów i wspólnych działań na Rusi. Przyszła ona do skutku w porozumieniu z Bolesławem-Jerzym, a miała na celu na razie utrwalenie jego stanowiska i władzy, a być może i uregulowanie sprawy następstwa po nim.

Na ten okres drugiego zjazdu w Wyszehradzie przypada pobyt tamże poselstwa ruskiego, z propozycją przyjaźni i, rozumie się, przymierza. Z całego związku wydarzeń, wynikałoby zatem, że sam układ polsko-węgierski przyszedł do skutku za wiedzą Bolesława-Jerzego, a w konsekwencji, że i umowa polsko-węgierska co do następstwa tronu w Polsce opierała się

¹⁾ *Ibidem* 207—208.

²⁾ Druk. w K. Mał. III nr. 651. Wydawca źle czyta „loaskone”. Oryginał ma poprawną formę „Paskone”. Tytuł Kazimierza brzmi: „Kazimirus d. gracia rex Polonie, Cracovie, Sandomirie, Siradie, Lancicie, Cuiavie necnon heres ac dominus totius terre Russie”. Narracja da się utrzymać, razi jednak nieco stylizacja.

³⁾ Na ten ciekawy szczegół zwrócił mi uwagę p. K. Maleczyński, słuchacz lwowskiego uniwersytetu. Cf. „*Lites*” ed. II, tom I, 78, ad 29.XI 1338: „ne aliqua sibi vis vel violencia per *nuncios* et hospites transeuntes a magistro et fratribus predictis versus Russiam *ibidem* in Plocensi civitate inferretur”.

na porozumieniu w sprawie ewentualnego spadku także i po Bolesławie ¹⁾).

Układy te nie były obojętne dla Litwy i Gedymina, który, opanowawszy Kijów, patrzył na księstwo halicko-włodzimierskie, jako na własność Litwy w tej lub innej formie i, jak się zdaje, jeszcze przed śmiercią Jerzego, przygotowywał na Rusi grunt dla syna swego Lubarta, ożenionego z nieznaną księżniczką ruską, jednak nie z córką samego Jerzego II ²⁾). Śmierć Aldony, zakładniczki pokoju polsko-litewskiego, zaszła 26 maja 1339 r. i od tej daty stosunki polsko-litewskie prawdopodobnie szybko się psują.

Partja niechętna Jerzemu II mogła istotnie powoływać się na zarządzenia księcia, popierające żywioł cudzoziemski, a szczególną nienawiść mogło wywoływać popieranie żywiołu polskiego. Tak rzeczywiście było. Wynikało ono nietylko z naturalnej skłonności księcia ku Polsce, ile raczej, tak jak wszędzie, ze względów fiskalnych, celem wzmożenia dochodów księcia.

¹⁾ Hruszewski III, 131—132, n. 1. „dominus Lothka dux Ruthenorum venit in Wisegrad cum electo populo militum suorum ad regem Karolum Hungariae promittens ei omnis amicitie incrementum” — według tak zwanej kroniki dubnickiej.

Szaraniewicz, jak podaje Hruszewski, uważał owego Lothka (warjant: Lochka) za halicko-włodzimierskiego bojara. Współczesna literatura, także polska, uważa go za księcia, może za samego Bolesława.

Zdaje się jednak, że Szaraniewicz był bliższy prawdy. Nie jest bowiem wykluczona identyfikacja owego Lothka z Janem dictus „Lacta”, który pierwszy świadczy w dokumencie, o którym mowa w drugiej z kolei notce; cf. Halecki *Unja*, I, 57.

²⁾ Hruszewski III, 530—532 poświęca cały ekskurs udowodnieniu niemożliwej hipotezy, że córka Jerzego-Bolesława została wydaną za Lubarta. Rusko-litewski latopis mówi tylko tyle: „a Lubarta priniał wołodimierskij kniaź k dotce, wo Wołodimir i w Łuczesk i wo wsiu ziemiulu Wołynskuju” (cytuje za Hruszewskim III, 14, nota). Wiadomość ta jest późnem echem wypadków, przyczem, rzecz charakterystyczna, iż na czoło udziału Lubarta jest wysunięty Łuck, a nie Włodzimierz.

W Polsce interesowano się tą akcją i nie odmawiano poparcia. Jeżeli już za Łokietka istnieją ślady współdziałania króla z Mazowszem w zakresie spraw ruskich, to występują one za Kazimierza znacznie wyraźniej. Klasycznym dokumentem tego procesu jest nadanie prawa magdeburskiego Sanokowi przez Jerzego-Bolesława w r. 1339. Najwidoczniej Kazimierz, łącznie z Trojdenem szli na rękę księciu ruskiemu. Zorganizowanie miasta przyszło do skutku w ten sposób, że rolę wójta-osadźcy objął Bartek ze Sandomierza, a współdziałali przytem Wojciech, wójt z *Bochni* i Bartłomiej, wójt z *Warszawy*, należącej do Trojdena ¹⁾. Mogły istnieć i inne podobne próby, po których zaginęły ślady. Nie da się również wykluczyć prawdopodobieństwo przypuszczenia, że książę popierał rycerskie polskie osadnictwo na Rusi, i kto wie, czy rodzina głośnego później Jana Pakosława nie zainteresowała się poraz pierwszy sprawami Rusi za czasów i w służbie Bolesława-Jerzego ²⁾.

¹⁾ Hruszewski III, 135, n. 3, uważa za nieprawdopodobne, by trzeci świadek dokumentu był istotnie wójtem warszawskim. Brzmienie dokumentu usuwa jednak wszelkie wątpliwości. Jest to bowiem ten sam Bartłomiej wójt warszawski, który świadczy jako taki na dokumentach Trojdena z lat 1330 i 1340. cf. *Kodeks Mazowiecki* 1363, nra 60 i 63.

Nadanie dla Sanoka jest wydane w *Kod. Dypl. Polskim* I z r. 1339, 20.I. Jako świadkowie są wymienieni: Johannes dictus Lacta (Lothka—Lochka?), Adalbertus advocatus de Bochna, Bartholomaeus advocatus de Warsow, Johannes Brunonis, Leo de Sywicz.

Reprodukcja i tekst dokumentu także w wyd. petersburskiej Akademii z r. 1907 w publikacji zbiorowej p. t. „*Bolesław-Jurij II*”, 77 ss. i tablica. W regestach Śląskich, tom XVIII w r. 1320, nra 4012 — 4014 występuje książdz Henryk „de Lacte”.

²⁾ Dobra rzeszowskie, które Jan syn Pakosława ze Stróżysk (w stożnickiem) otrzymał od Kazimierza w r. 1354 (III tom Kodeksu Polskiego), były graniczone jeszcze za czasów książąt ruskich. Jakiś Pakosław, ale z Kozietuła (w grójeckiem) dostał od Trojdena w nagrodę za wierne służby nadanie prawa niemieckiego w r. 1340 (*Kodeks Mazowiecki* z r. 1340).

Zresztą nie tylko na społecznym, ale i na kościelnym terenie mogły się w tych czasach szerzyć wpływy polskie, zastrzegając przeciwieństwa i pogłębiając nienawiść, której w końcu książę padł ofiarą.

Rok 1340 stanowi znaną datę przełomową w dziejach Rusi i Polski. Wprawdzie nie można, na podstawie wyniku ostatnich badań, uważać jej za datę podboju i opanowania Rusi przez Kazimierza, dokonało się to bowiem później, i nie jednym zamachem, lecz stopniowo. Stosunki jednak, wywołane zamordowaniem księcia przez bojarów, zmusiły Polskę i Węgry do natychmiastowej czynnej interwencji na zasadzie konsekwentnego i wspólnego programu, co w rezultacie po 47 latach w r. 1387 doprowadziło do trwałego przyłączenia Rusi halicko-chełmskiej do Polski, a później nieco Wołynia do Litwy.

Rozwija się stąd cały szereg przedsięwzięć polsko-węgierskich, których nie można bez ruskiego klucza zrozumieć. Obracają się one dookoła dwóch kwestyj, oddawna zbadanych przez naukę. Jedna z nich to pogłębienie przymierza polsko-węgierskiego, oparte na nieprzerwanych działaniach natury wojennej i pokojowej, trwających przez cały czas panowania Kazimierza Wielkiego. Porozumienie polsko-węgierskie w sprawach Rusi oparte jest na zasadzie *condominium*, zasadzie, która Kazimierzowi W. zapewniała bezpośredni zarząd Rusi, rezerwowała jednak prawa zwierzchnicze na rzecz korony węgierskiej.

Wyniki tej strony traktatu, zależały do jej praktycznego przeprowadzenia, t. j. od tego, w jakim stopniu uda się Kazimierzowi W. pociągnąć społeczeństwo polskie do spraw ruskich. Przecież, gdy zabrakło Kazimierza W., Ludwik węgierski począł energicznie działać w kierunku, by Ruś od Polski

oderwać i przyłączyć ją do Węgier. Wiadomo, że zarządzenia Ludwika, nawet w jego okresie, wielkich pozytywnych rezultatów dla Węgier nie przyniosły. Nie pomogło oddanie administracji polityczno-wojskowej w ręce Węgrów. Przewaga Polski na Rusi w obrębie stosunków społeczno-gospodarczych okazała się tak silną, że cały okres rządów Władysława Opolczyka oznacza wzmocnienie pierwiastków polskich. To też nie dziwnego, że gdy zabrakło Ludwika, elementy, reprezentujące na Rusi węgierskość, nie posiadały i nie wykazały najmniejszej siły odporności wobec Polski.

Druga kwestja, jaka się wyłoniła ze sprawy ruskiej, to sprawa już ściśle polska, owo uregulowanie następstwa tronu w znany sposób, otwierający ewentualność następstwa po zgonie Kazimierza jego siostrzeńca Ludwika, syna Karola Roberta. To była ta właściwa cena, za którą Węgry gotowe były na terenie ruskim ustąpić wobec Polski i zgodzić się na opisane wyżej *condominium*. Wskazaliśmy już wyżej, że początku odnośnego układu doszukuje się nauka jeszcze w latach 1338 i 1339, to jest wtedy, kiedy wypływać on mógł jedynie z konieczności politycznych, a nie osobistych. Kazimierz W. nie miał wówczas lat trzydziestu i miał prawo spodziewać się męskiego potomstwa. Nawet później, kiedy odnawiano pierwotne układy, w r. 1350, i sukcesja Ludwika stała już w określonej perspektywie, Kazimierz był w sile wieku lat czterdziestu.

Wśród wskazanych konieczności politycznych, które skłaniały króla do przekazania tronu Ludwikowi — sprawa ruska zajmowała stanowisko pierwszorzędne, jakkolwiek działały i inne motywa, których niewolno lekceważyć — a więc potrzeba zewnętrznej pomocy wobec Krzyżaków i Luksemburgów i t. p.

W umowie polsko-węgierskiej była także przewidziana ewentualność posiadania przez Kazimierza męskiego potomstwa. Na ten wypadek Węgry zobowiązywały się zwrócić Polsce kwotę stu tysięcy florenów tytułem kosztów odszkodowania za

wkłady, poniesione przez wyprawy wojenne i administrację na Rusi. Jakkolwiek Węgry były krajem bogatym i sumę tę mogły zapłacić — kwota była bardzo wysoka i stanowiła pewną asekurację przed zaskoczeniem Polski przez Węgry.

Naogół zgodny sąd wszystkich uczonych, badających ówczesne czasy, głosi, że umowa ta, jako następstwo kwestji ruskiej, tworzy kamień węgielny polityki polskiej w XIV w. Gdyby nie Ruś halicko-włodzimierska nie przyszłoby zapewne do umowy, wymagającej tak wielkiej ofiary ze strony Kazimierza Wielkiego i całego polskiego społeczeństwa, które tyle przecierpiało za rządów Ludwika Węgierskiego i podczas późniejszego bezkrólewia. Wolno przypuszczać, że takie pojmowanie kwestji czerwieńskiej jako własności *par excellence* polskiej było silnie ugruntowane nie tylko w świadomości dworu królewskiego polskiego, ale i opinji sfer polskich, które miały wówczas wpływ na politykę. Przytem, jeżeli Kazimierz Wielki, Ludwik węgierski i ich najbliżsi doradcy prawni mogli czynić subtelne rozróżnienia pomiędzy teoretycznem prawem korony węgierskiej do Rusi Czerwonej, a faktycznem dominium Kazimierza Wielkiego, to szersza opinja polska — o ile można o niej wówczas naukowo mówić — uważała Ruś Czerwoną za własność niewątpliwą państwa polskiego i korony polskiej. Najpopularniejsza w Polsce XIII—XIV w. kronika mistrza Wincentego stale uważa Ruś Rurykowiczów za kraj podległy Polsce i wielkim książętom krakowskim. Oderwanie zaś Rusi Czerwonej od Polski przez Ludwika węgierskiego pojmowała ta opinja jako krzywdę, wyrządzoną nie tylko materjalnym interesom Polski, ale jako uszczerbek, wyrządzony Koronie polskiej.

Obok solidarności polsko-węgierskiej występuje w dziejach Polski za Kazimierza Wielkiego, a także i później mało dotąd badane zjawisko rosnącej solidarności pomiędzy Koroną polską a Mazowszem, w szczególności książąt mazowieckich, a poniekąd i społeczeństwa mazowieckiego. Stosunek Mazo-

wsza do Polski w XIV w., a specjalnie stosunek Mazowsza do zagadnienia czerwieńskiego zasługuje na osobne monograficzne badanie. Jest to sprawa ciemna i trudna, której jednak ostatnie stadja występują zupełnie jasno i mogą być pojmo-
wane, jako naturalna konsekwencja poprzedniego rozwoju.

Przenieśmy się myślą w wydarzenia r. 1340, w świat pojęć średniowiecznych. Gdyby polityka mazowiecka była niezależną zupełnie od polityki królów polskich, w takim razie książęta mazowieccy niewątpliwie upomnieli by się o swe dynastyczne prawo. W chwili bowiem, gdy umarł Bolesław Jerzy, żył jeszcze jego ojciec, Trojden czerski, i żyło dwóch jego braci Ziemowit i Kazimierz, synowie tej samej matki, księżniczki ruskiej, tak samo jak Jerzy, najbliżsi krewni i spadkobiercy książąt ruskich, Andrzeja i Lwa. Byłoby więc rzeczą naturalną, gdyby któryś z tych braci, lub cała rodzina z Trojdenem na czele, podniosła pretensje do spadku nawet w tym wypadku, gdyby opinia społeczności ruskiej była przeciwną powołaniu nowego Piasta na tron halicki.

Opinia ruska jednak o księciu mazowieckim słyszeć nie chciała. Źródła nie dają żadnych wskazówek, by między dworem Trojdena a Rusią zachodziły jakieś żywsze stosunki. Co prawda, milczenie źródeł nie stanowi dowodu samo przez się, jednak nie sprzeciwia się ono wyrażonemu zapatrywaniu. Natomiast można uważać za prawdopodobne, że Kazimierz W. miał na Rusi własne swoje stronnictwo, które na niego osobiście zwracało uwagę, wysuwając go jako kandydata. Względy pokrewieństwa nie odgrywały żadnej roli, albowiem Kazimierz był stryjeczno-stryjecznym stryjem Bolesława, na Mazowszu zaś żyli jego rodzeni bracia.

Żaden jednak z powyższych faktów, t. j. ani umowa polsko-węgierska, ani istnienie na Rusi stronnictwa przychylnego Kazimierzowi, nie tłumaczą usunięcia pretensji do spadku ruskiego książąt mazowieckich. Inne działały tu przyczyny. Za-

pewne, możnaby odpowiedzi szukać w poczuciu słabości tych książąt, zwłaszcza w obliczu katastrofy, jaka spadła na Jerzego. Decydującą okoliczność obok zależności faktycznej Mazowsza od Polski tworzą dwa zjawiska. Jedno to umówione już w latach 1338—1339 współdziałanie Polski i Węgier z Bolesławem celem wzmocnienia jego stanowiska. Gdyby Bolesław żył, wówczas przyszlaby do skutku przygotowywana już przez Kazimierza interwencja, a jej następstwem mogło być tylko uznanie przez Bolesława zwierzchnictwa polskiego. Być może, iż je Bolesław faktycznie od chwili owego poselstwa na Węgry w r. 1338 już uznawał. Na drugi moment wskazał już dawno prof. Balzer, stwierdzając, że Kazimierz W. zajął Ruś „nie tyle przez podbój, ile na zasadzie prawa sukcesyjnego, które, jako jeden z Piastów, mających równe z innymi hipotetyczne prawo następstwa, wykonał po śmierci ostatniego tamże panującego księcia”. Ten pogląd można uzupełnić na podstawie nowszych studjów tegoż autora i powiedzieć, że Kazimierz dokonał zajęcia Rusi przedewszystkiem jako król polski, ściągając ziemie po zmarłym księciu piastowskim. Fakt ten odbił się głęboko w dziejach Polski i oddziałał natychmiast na stosunek króla i korony do odrębnego dotąd Mazowsza ¹⁾.

Nie miałoby żadnej podstawy przypuszczenie, iż Kazimierz w sprawie ruskiej działał w tajemnicy przed książętami mazowieckimi i przeciw nim. Wprost przeciwnie; skoncentrowanie uwagi Kazimierza na punkcie Rusi dzieje się pod wpływem Bolesława i książąt mazowieckich. Literatura przedmiotu

¹⁾ Balzer *O następstwie tronu*. Rozpr. Ak. Wydział histor. fil. Serja II, t. II, 430 i nota, a nadto tenże *Królestwo Polskie* II, 485 ss, a zwłaszcza 492. Porównać uwagi tegoż autora o stosunku Mazowsza do Korony. *Tamże*.

Na zbliżenie Mazowsza do Kazimierza od r. 1340 zwrócił zasadniczo uwagę już Caro II, 288—289; nie przypisywał mu jednak wagi prawnej.

oddawna podkreśla obecność Mazowszan w pierwszych wyprawach Kazimierza na Ruś, tuż po śmierci Bolesława. Rocznik t. zw. Traski podkreśla ich waleczność¹⁾. Wspólna akcja Kazimierza i Mazowsza była oczywiście umówioną już dawniej, jeszcze za życia Bolesława, gdyż inaczej nie mogło być mowy o wspólnej wyprawie na Ruś w kilkanaście dni zaledwie po śmierci księcia.

Pytanie teraz, czy ta wspólna akcja była dziełem okoliczności, czy też polegała na odrębnym układzie, regulującym stosunki książąt mazowieckich z linii Trojdena, a więc spadkobierców najbliższych Bolesława do Korony i do Kazimierza? Zdaje się, że na to pytanie można odpowiedzieć twierdząco w ten sposób, że obok układu polsko-węgierskiego, istniał odrębny układ między Koroną polską a rodziną Trojdena, układ oczywiście akceptowany przez Węgry.

Ślad takiego układu, stosunkowo późny, dochował się. Pochodzi on z XV wieku, dokładnie z lat 1426—1428, kiedy wybuchły nieporozumienia między prawnukami Trojdena a Władysławem Jagiełłą, obracające się dookoła hołdu, jakiego Ziemowit V i brat jego Kazimierz nie chcieli złożyć w r. 1425, po śmierci ojca, Ziemowita, szwagra Jagiełły. W tak zwanych artykułach mazowieckich, jakie ci książęta przedstawili Jagielle, mieści się wzmianka, że nie tylko ojciec Ziemowita IV, Ziemowit zatem trzeci, ale i dziadek, a zatem już Trojden pobierali od królów polskich i węgierskich roczne pensje, w wysokości

¹⁾ Bielowski *Mon. Pol.* II, 861 Kazimierz wyprawia się na Ruś... „et quamvis Tartarorum prope 40 millium et Ruthenorum totidem vel plures fuissent congregati, tamen quodam metu et terrore, et per audentissimos licetque simplices Mazovienses, sunt multi interempti et mactati, et forte divino auxilio magis percussi, fugam inierunt, et sic rex cum victoria et magna gloria ad propria fuit reversus sine omni lesione seu perdicione suorum nobilium”.

dziewięciuset grzywien krakowskich ¹⁾). Zważywszy, że Trojden umarł w marcu w r. 1341, dochodzimy do ważnego wniosku, że umowa z Mazowszem była zawartą przed tym czasem. Pensja sama, której wysokości ówczesnej oznaczyć nie można, była prawdopodobnie wyższą — a obok pensji były zapewne wysokie wypłaty jednorazowe. W każdym razie układ z Trojdenem przypada na czasy, kiedy ważyły się początki sprawy ruskiej, a w powyższych wypłatach i pensjach trudno upatrywać co innego, jak ślad odszkodowań, za zrzeczenie się ksiąząt mazowieckich pretensji do Rusi i za udział w szeregu wypraw wojennych tamże, jakie miały miejsce za czasów Kazimierza Wielkiego.

W ten sposób sprawa ruska stała się punktem wyjścia dla ponownego zadzierzgnięcia ściślejszych stosunków między Koroną a Mazowszem. Treści samego układu niestety nie znamy. Obejmował on nie tylko rezygnację rodziny Trojdena ze spadku po Bolesławie, ale i uznanie zwierzchnictwa Kazimierza. Czasy Kazimierza nie dostarczają wskazówek, by książęta mazowieccy występowali z jakimiś pretensjami chociażby tylko uposażeniowej natury, na Rusi. Pretensje te jednak wybuchły w okresie powołania Jagiełły na tron Polski. Za Kazimierza nie tylko ściślejsza rodzina Trojdena, ale i syn Wacława płockiego Bolesław brał udział w walkach z Litwą o Ruś,

¹⁾ Ibidem VI, 633: „Item quamvis alii domini reges Poloniae et signanter rex Hungariae legasset certa salaria atque dacias annuales videlicet noningentas marcas monete et numeri Cracoviensis antecessoribus dicti domini ducis Semoviti senioris videlicet avo et patri et demum ipse dominus dux Semovitus senior (szwagier Jagiełły) tanquam legitimus successor quorum antecessorum, prefatos census pro suis serviciis... percepit per aliquot tempora”... Jagiełło obciął wypłatę o 500 grzywien.

W r. 1355 Kazimierz ks. cieszyński i żona jego Eufemja, córka Trojdena, zrzekli się spadku po Trojdenie, Marji i Ziemowicie zarówno co do udziału w ziemi, jak w kosztownościach wzamian za 700 grzywien „ponderis Cracoviensis” płatnych ryczałtowo. *Kodeks Mazowiecki* z r. 1863 nr. 66.

i poległ w r. 1351, pieczętując krwią ogólną polską solidarność wobec zagadnienia rusko-litewskiego ¹⁾).

Uznanie zwierzchnictwa Korony Polskiej nad Mazowszem dokonywało się stopniowo. Czasy Kazimierza Wielkiego to pierwszy okres wogóle zrastania tej ziemi z całością Polski. Książęta mazowieccy, nie wszyscy, przedewszystkiem ściślejsza rodzina Trojdena, uznali zwierzchnicze prawa Kazimierza i jego męskich potomków; na wypadek braku męskiego potomstwa, książęta mazowieccy stawali się z powrotem wolni od wszelkich zobowiązań.

Ten pierwszy okres ciągnie się do r. 1355. Niejasna jest data początkowa; dawniej łączono ją dopiero z chwilą śmierci Bolesława syna Wacława, poległego w r. 1351, dzisiaj przesuwamy ją dalej wstecz, ku pokojowi kaliskiemu, t. j. do r. 1343 ²⁾).

Pewne jednak prawdopodobieństwo przemawia za tem, że proces właściwy spajania Mazowsza z Koroną zaczął się jeszcze za czasów Trojdena. Prócz przytoczonego wyżej śladu z „artykułów mazowieckich”, wskazuje na to wzmianka znanego układu z r. 1351, z którego wynika, że bynajmniej nie śmierć Bolka stanowiła punkt wyjścia zbliżenia Ziemowita i Kazimierza, synów Trojdena, do króla. Niezależnie bowiem od układu w sprawie spadku po Bolku, dokument z r. 1351 wspomina, że gród sochaczowski należał już przedtem do króla Kazimierza, a gród ten król ofiarował wspomnianym książętom wzamian za hołd, złożony z ziem pozostałych po Bolesławie płockim ³⁾. Nieznany ten układ w sprawie ziem Trojdena

¹⁾ Balzer *Genealogja*, 449.

²⁾ Balzer *Genealogja* IX, 5 i *Królestwo Polskie* III, 173.

³⁾ *Kodeks Mazowiecki* z r. 1863 nr. 72, str. 62—63. Na wypadek gdyby królowi nie udało się uwolnić spadku po Bolesławie z pod lennego zwierzchnictwa Czech (Karola czeskiego) „spondemus firmiter quod ducatum seu terram Plocensem ex integro et sine contradiccione qualibet statim resti-

i specjalnie Sochaczowa, mógł pochodzić albo z okresu tuż do śmierci Trojdena, albo jeszcze za jego życia, co jest prawdopodobniejsze ze względu na informację „artykułów mazowieckich”.

A zatem nie tylko ze względów na Czechy i na Litwę, ale przede wszystkim pod wpływem wypadków na Rusi, przyjęła się w Polsce zasada, której tak wymowny wyraz daje w swej arendzie dokument z r. 1351: „do nas do Kazimierza króla polskiego pana i dziedzica ziem krakowskiej, sieradzkiej, łęczyckiej, kujawskiej i pomorskiej, dla blasku naszego majestatu, którym jaśniejemy z łaski Pana temuż królestwu, należy ordynacja i wszelka dyspozycja ziemiami, księstwami i jakimkolwiek dominjami w niem istniejącemi” ¹⁾).

Trojden zaś, zrzekając się praw do Rusi, i uznając zwierzchnictwo Kazimierza zabezpieczał sobie i swej rodzinie pierwsze stanowisko na Mazowszu i szanse skupienia całego Mazowsza w ręku rodziny, prędzej, czy później, co się też stało.

Powyższe uwagi nie osłabiają w niczem trudności stosunku do Mazowsza, które uważało się za odrębne *quasi*-państwo. Książęta płoccy zwłaszcza aż do r. 1343 stoją, jak wiadomo, na uboczu i przeważnie sympatyzują z Krzyżakami.

Wpływ kwestji ruskiej, wzmocnienia i rozszerzenia stanowiska króla działał i sięgał głębiej. Cały ustrój polskiej i królewskiej administracji w znaczeniu centralistycznym zawdzięczał wiele konieczności skupienia wszystkich sił państwa na punkcie zagadnienia ruskiego. Żywotność organizacji starościńskiej prosi się niemal o postawienie jej tutaj na pierw-

tuenus et resignabimus dominis ducis prenotatis (Ziemowitowi i Kazimierzowi). Ibi etiam viceversa castrum Sochaczowiense cum suo territorio, quod a nōpis ratione homagii prefati obtinere noscuntur nostre celsitudini reddere, resignare, ac retradere absque difficultate qualibet tenebuntur”.

1) Ibidem, 62.

szym planie, tembardziej, że znalazła ona wyraz w ustawodawstwie Kazimierza Wielkiego. Z wielką również słusnością zwrócił uwagę prof. Balzer na to, że przekształcanie kancelarii krakowskiej na ogólnopolską znajduje się w zależności od faktu, że ona właśnie, prawie z reguły, załatwia sprawy ruskie; teren przeto jej agend i ilość tychże przewyższyły o wiele zakres działania innych kancelaryj dzielnicowych ¹⁾.

Walki o Ruś z tak potężnym przeciwnikiem jak Litwa, walki uparte i przewlekłe wymagały rozwinięcia znacznej siły wojennej. Zwrócono już na to dawniej uwagę w nauce, że Kazimierz Wielki zaczął się posługiwać wojskiem najemnem, a więc rodzajem wojska stałego. Kolonizacja zaś Rusi pozwalała przy świeżych nadaniach na ściśle określanie wymiaru służby wojennej ²⁾. Wogóle rycerstwo na Rusi, zarówno polskie, jak ruskie, znalazło się w większej zależności od króla na punkcie służby wojskowej, niż ogół rycerstwa w ziemiach rdzennej polskiej. Stałe przyłączenie Rusi do Polski zapowiadało nadto znaczne pomnożenie polskiej siły zbrojnej.

Na organizowanie walki z Litwą i Tatarami, zabezpieczanie Rusi przed najazdami potrzeba jednak było przede wszystkim środków finansowych i to ogromnych. Szereg transakcyj Kazimierza z własnymi poddanymi stwierdza, że ten król tak gospodarny potrzebował jednak ciągle pieniędzy. Nie wystarczały stanowczo zwykłe dochody królewskie, chociażby najoszczędniej zarządzane. A Kazimierz lubiał przytem prowadzić świetny dwór obyczajem czeskim i węgierskim.

Poza źródłami bezpośredniemi skarbu, których dotkniemy jeszcze niżej, pierwszorzędny interes państwowy przedstawia stosunek Kazimierza do kościoła — właśnie na punkcie finan-

¹⁾ Balzer *Królestwo* II, 498 ss, 504, 506—507.

²⁾ Halecki *Kazimierz W.* Enc. Polska Akademji V, 383.

sowym, odziedziczony zresztą po ojcu, przez Kazimierza jednak rozwinięty i udoskonalony. Walka z Tatarami, poganami (Litwą) i schyzmatykami — to był ten decydujący argument, który z reguły oddziaływał na tak egoistyczny i ekskluzywny skarb, jakim był skarb papieży awinjońskich. Podnieść jednak należy, że skarb ten przeważnie nie był głuchy na nawoływania ze strony królów polskich. Wątpliwa, nieistniejąca właściwie skarbowość królewsko-państwowa w tej solidarności państwa z Awinjonem znalazła jedno z walnych źródeł swego powstania i rozwoju.

Impuls do podejmowania odnośnych kroków wobec Awinjonu dawała sprawa Czerwonej Rusi, otwierająca perspektywę rozszerzenia organizacji kościelnej, rozszerzenia wogóle wpływów katolicyzmu. Oczywiście, kwoty uzyskiwane przez Kazimierza ze źródeł kościelnych szły przedewszystkiem na koszt wypraw wojennych i na wydatki, związane z utrzymaniem i administracją Rusi. Nowością zasadniczą było jednak to, iż płynęły one do skarbu królewskiego, a za te pieniądze budowano naprzykład nietylko zamki na Rusi, ale również w Płocku i w Rajgrodzie i wogóle pokrywano rozmaite wydatki w całej Polsce. Król polski, skarb królewski i aparat administracyjny przyzwyczajały się powoli do takiego stanu rzeczy, przejmowały się zapatrywaniem, że opłaty papieskie ściągane z Polski stoją właśnie do dyspozycji króla i państwa. Jest to zjawisko pierwszorzędne nietylko w rozwoju kiełkującej naszej skarbowości, ale pierwszorzędne również dla oceny rozwoju pojęcia stosunku prawa zwierzchniczego Korony do Rzymu i do praw kurji papieskiej.

Dziedzina zewnętrznej polityki polskiej uległa olbrzymiemu rozszerzeniu, wzbogaceniu problemów wskutek wpływu Ziemi Czerwieńskiej na Polskę. Rzecz ta wyraziła się w rozmaitych kierunkach, czysto świeckich, a także kościelnych — czysto politycznych, i handlowych.

Równocześnie nawiązuje Polska ożywione stosunki z krajami naddunajskimi i to pod każdym względem. Jak wynika z rozprawy Czołowskiego, Polska istotnie w r. 1359 była zmuszoną do podjęcia wyprawy, zakończonej zresztą niepowodzeniem, na Mołdawję. Natomiast trwalsze i skuteczniejsze okazały się w tym kierunku poczynania handlowe, a zwłaszcza kościelne. Szereg misjonarzy polskich interesował się i działał na tym terenie dotąd Polsce obcym. Pierwszym biskupem mołdawskim jeszcze za czasów Kazimierza został Andrzej z rodu Jastrzębców ¹⁾. Wogóle zachodzi pewien, nieokreślony jeszcze ściśle przez naukę, związek pomiędzy rewindykacją Ziemi Czerwieńskiej przez Kazimierza i ponownem opanowaniem kraju przez Polskę, a utworzeniem się państwa mołdawskiego w XIV w. Objawy rywalizacji polskiej i węgierskiej, znane na terenie Rusi, w analogicznych formach występują na terenie mołdawskim.

Przedewszystkiem jednak zwraca uwagę śmiała inicjatywa Kazimierza — nawiązania stosunków ze światem tatarskim. Rolę pierwszych pośredników mogli również odgrywać obcy kupcy z miast ruskich — w pierwszym rzędzie ze Lwowa, mogli również pośredniczyć podolscy Korjatowicze. Szybko jednak rzecz się zmienia — i w dyplomacji tej trudnej i skomplikowanej pojawiają się Polacy.

Świat tatarski w połowie XIV w. nie był jeszcze wielkością — na papierze, o przewidzianym rychłym upadku. Nikt się takiego upadku nie mógł spodziewać, było to jeszcze zresztą na długo przed bitwą na polu Kulikowem. Potęga hana Uzbeka była ogromną i mogło się zdawać, że państwo uniwersalne Tatarów stoi wobec odrodzenia. W sprawie Rusi posiadali Tatarzy głos duży, zarówno prawa zwierzchnicze wyraźnie uznawane i duży wpływ faktyczny. Na Podolu rządili

¹⁾ Abraham op. cit., 285—286.

właściwie bezpośrednio, książęta litewsko-ruscy władzę mieli minimalną, ale i w sprawy Rusi halicko-włodzimierskiej wtrącali się co chwila, wyzyskując z ręcznie każdy zatarg księcia z bojarami.

Wpływ tatarski objawił się w całej pełni, gdy rozwinęła się rywalizacja Polski i Litwy o spadek po Bolesławie-Jerzym. Od Tatarów bowiem zależało w wysokim stopniu rozstrzygnięcie w pewnych momentach wyniku rywalizacji na korzyść Polski lub Litwy. Sami Rusini, zwłaszcza stronnictwo, grupujące się przy znanym Dymitrze Detku, odwoływało się o pomoc tatarską przeciw Kazimierzowi w samym początku walki. Nie ulega więc wątpliwości, że powstanie dyplomacji polsko-tatarskiej, odpowiedniego aparatu i sił wyszkolonych praktycznie zawdzięczamy oddziaływaniu interesów ruskich na całość naszej polityki.

Postać Jana Pakosława ze Stróżysk, dyplomaty polskiego świeckiego, zdobywającego sukcesy nietylko na zachodzie, ale i na wschodzie, wśród Tatarów, stanowi żywą ilustrację powstających nowych problemów dyplomacji ¹⁾.

Kazimierz Wielki jednak w stosunku do Tatarów przekroczył granice dyplomacji. Uznając chociażby teoretycznie i przejściowo zwierzchność Tatarów na Rusi, ciągnął stąd bezpośrednie korzyści, a w zakres naszego międzynarodowego prawa politycznego — wciągał obok pierwiastku zachodniego (problem papieski, cesarski, stosunek do Czech) — po raz pierwszy pierwiastek wschodni. Rzecz ta zasługuje na dokładniejsze zbadanie. Dla Kazimierza odnośne decyzje były koniecznością ze względu na Litwę i na Rusinów, wobec których źródło bezwzględnego autorytetu reprezentowali tylko i wyłącznie Tatarzy. Decyzje te jednak mogły być bardzo pożyteczne, jako przeciw-

¹⁾ cf. Krzyżanowski *Poselstwo Kazimierza W.* Rocznik krakowski V, 5—6.

stawienie tytułom i pretensjom węgierskim na Rusi¹⁾. W ostatecznym wyniku tego stosunku zyskiwało na znaczeniu i poczuciu niezależności stanowisko króla polskiego wobec europejskiego zachodu.

Nie rozwodzimy się naturalnie nad znanym tematem — zabezpieczenia Rusi przed Tatarami, co stanowi trwałą zasługę polityki polskiej i zasadniczy warunek ciężenia Rusi ku Polsce. Sprawa ruska rozszerzała widnokrąg naszej dyplomacji jeszcze w innym kierunku — ku Bizancjum. Przed Kazimierzem Wielkim wiemy o jednym Bolesławie Chrobrym, że wysyłał do Bizancjum poselstwo po wyprawie kijowskiej. Od tego czasu Ruś i Węgry przegrodziły nas murem od tego żywotnego jeszcze w pewnych okresach źródła europejskiej cywilizacji. Z Bizancjum dzięki Rusi mogły się były rozwinąć różnorodne stosunki. Na Rusi bowiem przebywało wielu kupców greckich i wogóle wschodnich — przede wszystkim zaś istniała cerkiew, której głowa rezydował w Bizancjum. Czasy Kazimierza — to już okres widocznego upadku zupełnego politycznej roli cesarstwa bizantyjskiego. Cerkiew grecka jednak znaczenia nie uрониła — i władca, który chciał uzyskać poparcie cerkwi ruskiej, z Bizancjum musiał się liczyć. Znany jest list Kazimierza do patriarchy carogrodzkiego z prośbą o utworzenie prawosławnej metropolii halickiej i wyświęcenie metropolity²⁾. List ten interesuje nas z dwóch względów. Stanowi on rozwinięcie praktyczne zasad, zaprzysiężonych przez Kazimierza w tak zwanej umowie z Detkiem, zasad, gwarantujących poszanowanie zwyczajów i obrządku rusko-greckiego.

1) Abraham *Powstanie organizacji*, 223, nota I za Theinerem: „pro certa parte Ruthenorum scismaticorum, eorundem Tartarorum regi in non modico annui census prestatione tributarium te fecisti”. Jest to wyjątek z listu Innocentego VI papieża do Kazimierza, pod datą 24.I. 1357 r., pisanego na podstawie skarg krzyżackich.

2) Bielowski *M. P. H.* II, 626—628 noty.

Na terenie Rusi czerwieńskiej spotkały się po raz pierwszy w dziejach Polski elementy prawosławne i katolickie. Od ich ustosunkowania zależały w wysokim stopniu szanse całej polityki i programu Kazimierza Wielkiego. Nie będziemy przeceniali naszej tolerancji religijnej, traktowanej często z przesadnym sentymentalizmem. Jest jednak oczywiste, że na terenie Rusi Czerwonej Polska wystąpiła z systemem polityki religijnej i kościelnej — zasadniczo odmiennym od systemu węgierskiego. Kazimierz Wielki zaprzysiął, że ruskie odrębności będzie szanował. Niechętna nam literatura ¹⁾ stara się unicestwić doniosłość tego faktu przez podkreślanie skutecznych zabiegów Kazimierza w kurji awinjońskiej o zwolnienie go od złożonych przysiąg. Niedocenianie jednak szczerości zamiarów Kazimierza wobec cerkwi ruskiej niema żadnych podstaw, ani źródłowych, ani politycznych. Polega ono pod pierwszym względem na niedostatecznej krytyce i ocenie źródeł. Jeżeli bowiem Kazimierz czynił później zabiegi w kurji, uwieńczone naturalnie powodzeniem, by się formalnie uwolnić od rozmaitych zobowiązań wobec Rusi, — to czynił to z musu, aby przeciwdziałać intrygom Zakonu Krzyżackiego i innych zakonów, oskarżających go lub podejrzewających o nienależyte szanowanie interesów kościoła katolickiego. W samej Polsce zresztą mogły istnieć koła kościelne, nierozumiejące postępowania króla, tak odbiegającego od panujących w kościele wyobrażeń ²⁾.

Fakta z dziejów panowania Kazimierza są wymowniejsze od posunięć i intryg dyplomatycznych; stwierdzają one ponad wszelką wątpliwość dotrzymanie rzeczowe przysiąg tak przez samego Kazimierza, jak przez społeczeństwo polskie. Kazi-

¹⁾ cf. Abraham op. cit. 218 i noty.

²⁾ cf. Gorzycki op. cit. 29.

mierz łamał poprostu ekskluzywność kościoła średniowiecznego, w rozumieniu rzymskiem czy greckiem, rozumiejąc dobrze, że tolerancja i dbałość o ład i porządek w życiu religijnem i cerkiewnem na Rusi tworzy podporę, a nie zaporę jego władzy. Brak śladów także, by Kazimierz popierał myśl unji. Polska w ten sposób zyskała legitymację do rozwiązywania zagadnień kościelnych i religijnych na wschodzie — a zasady Kazimierza zaszczerpiły się głęboko w świadomości jego polskich doradców i otoczenia, stając się po części źródłem, skąd wypłynęła polityka kościelna Jagiellonów, czerpiąca pod tym względem inspiracje zarówno z ducha litewskiego, jak i z tradycji Kazimierza — przytem w polityce Jagiellonów obok orędownictwa myśli unji — występuje wyraźnie odrębny system — utrzymania odrębności.

Ze wspomnianej korespondencji Kazimierza z patriarchatem carogrodzkim można wyciągnąć dalsze jeszcze wnioski — natury zasadniczej także w znaczeniu czysto polityczno-świeckiem. Patriarcha, jak wiadomo, zgodził się na propozycję Kazimierza. Tkwiło w tem nietylko pośrednie uznanie władzy Kazimierza nad Rusią. Nie nazywa go też patriarcha inaczej jak królem Lachji i Małej Rusi. Jest to zatem znowu osobne — niezależne od tatarskiego, źródło praw zwierzchniczych Kazimierza i Polski, niezależne również od prawa węgierskiego i od układów z Węgrami. Kazimierz stawał się w ten sposób naturalnym spadkobiercą książąt ruskich i patronem cerkwi ruskiej.

I znowu, jako król polski, odczuł niewątpliwie Kazimierz wzrost swego własnego dostojęstwa. Już to nie był ojciec, ani on sam, z przed r. 1340, zależni wyłącznie od zmiennych posunięć na szachownicy polityki Awinjonu, jak w wypadku niedoszłej do skutku aprobaty warszawskiego procesu z Krzyżakami w r. 1339. Król polski stawał obecnie wobec kurji papieskiej w roli posiadacza wielkich, olbrzymich dla tej kurji wartości.

Ruś czerwieńska — to był świat odrębny cerkwi ruskiej. Mogła się jednak stać terenem ekspansji dla kościoła katolickiego. Zaznaczamy przytem, że i w tym kierunku nie sam Kazimierz był twórcą dzieła. Początki łacińskiej diecezji przemyskiej sięgają jeszcze w czasy Bolesława-Jerzego, i on był właściwym inicjatorem dzieła ¹⁾).

Rozwój organizacji kościoła łacińskiego na Rusi posiada odrębne znaczenie dla rozwoju państwa polskiego i stanowiska polskiej Korony. Cała Polska piastowska z czasów przed Kazimierzem Wielkim tworzy, jak wiadomo, jedną gnieźnieńską kościelną prowincję, i to prowincję *sui generis*, także w znaczeniu partykularnem. Jest to partykularz, na którego czele, jako patron, stoi wprawdzie jeden król albo jeden wielki książę krakowski, ale obok tego króla czy księcia stoi jeszcze arcybiskup, także jeden, metropolita Polski, jedyny jej zwierzchnik bezpośredni kościelny, mogący moralnie, jako wyraz uniwersalnej jedności Polski, rywalizować skutecznie z naczelną władzą świecką. Cóż dopiero w czasach, gdy rozprzężenie dzielnicowe doszło do swego zenitu, gdy już nie arcybiskup, ale biskup np. wrocławski mógł gwarantować królowi czeskiemu, że książąt śląskich opornych wobec korony czeskiej, zmusi do posłuszeństwa, albo gdy taki Muskata krakowski całe dziesiątki lat wazył się stawić opór Łokietkowi i o mało nie zwyciężył.

Z chwilą gdy Polska, jako królestwo i państwo wykracza poza rogatki prowincji gnieźnieńskiej i rozciąga się na obszerne terytorja, leżące poza temi rogatkami — nabiera ona w oczach Rzymu, w granicach samego rzymskiego kościoła podwójnej ceny, staje się potęgą kościelną, na której utrzymaniu i rozwoju musi papieżowi zależeć niezależnie od tego lub innego stanowiska wobec Wittelsbachów czy Luksemburczyków, Załonu.

¹⁾ Abraham op. cit., 239.

Krzyżackiego i t. d. Równocześnie zaś w obrębie tegoż państwa polskiego władza królewska w stosunku do episkopatu polsko-gnieźnieńskiego zyskuje olbrzymio na przewadze. Zjawisko to dojrzewa w zupełności już po śmierci Kazimierza Wielkiego, gdy w r. 1375, pod bezpośrednim wpływem starań Władysława Opolczyka i Ludwika, przychodzi do skutku utworzenie metropolji łańcińskiej, początkowo w Haliczu, później przeniesionej do Lwowa. Nie minęło lat dwanaście, a Polska zamknęła w sobie dwie prowincje kościelne, wobec których majestat władzy królewskiej stał się jedynym symbolem jedności całego państwa — a w kole senatorów pierwsze miejsce po arcybiskupie gnieźnieńskim przypadło nie biskupowi krakowskiemu, który dawniej trząsł państwem piastowskim, ale arcybiskupowi lwowskiemu. Zarówno restauracja metropolji ruskiej, jak myśl utworzenia na Rusi odrębnej łańcińskiej prowincji, przynoszą zaszczyt myśli kazimierzowskiej ¹⁾).

Załowac, zdaje się, wypada, że w czasach późniejszych nie przyjęła się ta tradycja w stosunku do Litwy i Litwa właściwa weszła w obręb prowincji gnieźnieńskiej. Prawda, że sprawa ta byłaby natrafiła na wielkie trudności, a może i wywołała wielkie zawikłania świeckie w dobie np. planów koronacyjnych Witolda, niewątpliwie jednak z trudności tych znalazłoby się wyjście ze względu na potężne stanowisko na Litwie Jagiellonów. Sprawy kościelne na Rusi za czasów Kazimierza W. wiązały się do pewnego stopnia z Litwą ²⁾). Już małżeństwo córki Olgerda z Kazimierzem szczecińskim zdawało się wogóle zapowiadać zbliżenie Polski do Litwy, nietylko

¹⁾ Abraham op. cit., 263 ss. Do szeregu trudności, które miał Kazimierz w realizacji planu, o których mówi autor na str. 273, można dodać prawdopodobieństwo oporu ze strony arcybiskupa gnieźnieńskiego, który pragnął Ruś wcielić w obręb swej prowincji.

²⁾ Ibidem, 226—227, cf. Halecki *Enc. Polska* V, 350—351.

na terenie kościelnym, ale również i politycznym. Walkę orężną o Ruś halicko-włodzimierską można było, zdawało się, zamienić na kompromis. W kompleksie spraw ruskich, były istotnie momenty umożliwiające zbliżenie. Jeżeli one zawiodły, to niewątpliwie przyczyniała się do tego nieszczerza chwilami polityka Ludwika węgierskiego, który dobrze rozumiał, że porozumienie polsko-litewskie w sprawach Rusi może unicestwić perspektywę jego następstwa w Polsce. Na każdy sposób podczas walk Polski z Litwą za Kazimierza o Ruś idea kompromisu przejawia się, i to nie tylko na gruncie ściśle dynastycznym, ale także prawnopublicznym. Według układów w r. 1352 książę Jerzy Narymontowicz miał trzymać Krzemieniec zarówno w imieniu książąt litewskich, jak króla polskiego. Umowa r. 1366 rozszerza ten punkt widzenia i przenosi go na osobę samego Lubarta. Nie był to jednak stosunek lenny, jak rzecz pojmowała dawniejsza literatura. Lubart był bowiem związany zarówno z Litwą, jak z Polską; było to swego rodzaju *condominium*, przyczem wobec konfliktów polsko-litewskich miał Lubart przestrzegać ścisłej neutralności ¹⁾. Jakkolwiek żaden z tych układów nie wszedł na dłużej w życie, niemniej przeto słusznym jest pogląd, że z zagadnienia walki polsko-litewskiej o Ruś wyłoniła się jedna z podstaw późniejszego zbliżenia Polski z Litwą.

Podobnie i w następstwach, wywołanych w Polsce przez kwestję ruską już za czasów Kazimierza, można dopatrywać się pewnej analogji z późniejszymi następstwami unji polsko-litewskiej. Idzie w tym wypadku o następstwa kulturalne, w pewnym związku pozostające z kościołem. Wiadomo ogólnie, że życie kościelne w wiekach średnich nie ograniczało się do dziedzin czysto religijnych; obejmowało ono wszelkie strony życia

¹⁾ Hruszewski, IV, 36, 40—41, por. Gorzycki op. cit. 48.

umysłowego i oświatowego w szczególności. Nie było to wynikiem zbiegu okoliczności, jeżeli poseł polski, już wspomniany wyżej, Jan, syn Pakosława, jadąc do Rzymu w r. 1363, wiozł dwie prośby, o których realizację miał czynić zabiegi. Jedną z tych prośb obejmowała sprawę założenia łacińskiego biskupstwa we Lwowie ¹⁾. Treść drugiej prośby, przedstawionej w Awinionie przez posła polskiego, stanowiła sprawa założenia uniwersytetu w Krakowie, co w rok później rzeczywiście przyszło do skutku. Kazimierz nosił się z tą myślą już od dłuższego czasu — niemniej przeto widoczny jest związek między rozszerzeniem państwa na rozległe obszary ruskie a kwestją uniwersytecką ²⁾. Nowe potrzeby i zadania państwa wymagały stworzenia wyższej uczelni, której pierwotne przeznaczenie szło w kierunku więcej świecko-państwowym, niż czysto kościelnym, jak się to stało w chwili restauracji uniwersytetu w r. 1400, już pod wpływem głównym duchowieństwa i potrzeb, wynikających ze związku Polski z Litwą. Dzieje Uniwersytetu Krakowskiego, w późniejszych czasach, stwierdzają, że potrafił on skupić młodzież nie tylko z rdzennych ziem polskich, ale również w najszerszym zakresie z Rusi, pochodzenia zarówno polskiego jak ruskiego. Gdyby zatem nie Ruś, nie prędko wyrósłby Kraków na miasto uniwersyteckie.

Naturalnie, powstanie uniwersytetu w Krakowie wpływało przedewszystkiem z rozwoju samego miasta, które za czasów Kazimierza Wielkiego, jakkolwiek nie może rywalizować na przykład z Pragą, ma charakter wielkiego europejskiego miasta. Rozkwit miasta zawdzięczał oczywiście bardzo wiele opiece samego króla, rozmaitym jego zarządzeniom, staremu stosunkowi przyjaźni z Węgry. Głównie jednak wpłynęła

¹⁾ Abraham op. cit. 376.

²⁾ Krzyżanowski op. cit. 22—23.

nań przemiana stanowiska wobec najbliższego wschodu. Kraków dla tego handlu stał się miastem najbardziej w Polsce uprzywilejowanym, tak dalece, że Wrocław znalazł się w handlowej zależności od Krakowa. Mandaty królewskie do stacji na ruskim handlowym szlaku, jak do Krzeszowa i Lubaczowa ¹⁾, są tylko skromną pozostałością po niezliczonych rozporządzeniach Kazimierza, zapewniających kupcom krakowskim rozliczne korzyści. Kraków umiał się królowi za to poparcie odwdziżyć. Nie mówiąc już o stałej wiernej służbie mieszczan krakowskich, uosobionej w postaci Mikołaja Wierzyńka, — można przytoczyć konkretne dowody w bezpośrednim związku ze sprawą Rusi, jak udzielanie królowi znacznych pożyczek na kosztą wypraw ruskich. W r. 1352 np. pożyczył Kazimierz od mieszczan krakowskich tysiąc kóp groszy praskich ²⁾. Tego rodzaju transakcje, w rzeczywistości niewątpliwie częstsze, dowodzą niezbiecie, jak mieszczaństwu krakowskiemu zależało na powodzeniu polityki króla.

Mieszczaństwo polskie brało nadto i bezpośredni udział w organizowaniu Rusi czerwieńskiej, na zasadach zapoczątkowanych jeszcze za czasów Bolesława-Jerzego. We Lwowie samym Polacy wchodzili prawdopodobnie w skład gminy niemieckiej, obok której znajdowały się gminy ormiańska, żydowska, tatarska, saraceńska i ruska, według przywileju lwowskiego z r. 1356. Najliczniej było reprezentowane prawdopodobnie mieszczaństwo małopolskie, trafiają się jednak i wielkopolscy mieszczenie, jak rajca lwowski w r. 1359, Pesko z Gniezna ³⁾.

Przyłączenie Rusi Czerwonej oddziaływało wreszcie wogóle na rozwój miast polskich, w sposób, oczekujący jeszcze na

¹⁾ *Kodeks miasta Krakowa* I, nr. 33, z r. 1360.

²⁾ *Kodeks miasta Krakowa* nr. 27 z r. 1352. c.f. Hruszewski op. cit. IV, 35 i nota.

³⁾ *Akta Grodzkie i Ziemskie* III Indeks.

zbadanie. Główne kierunki dróg handlowych, na których podstawie rozwijały się miasta polskie doby dzielnicowej — ulegają obecnie zmianie. Rozkwit Lublina, leżącego na głównej drodze do Włodzimierza, ma tu swe pierwotne źródło ¹⁾, ale przede wszystkim zaczyna się rozwijać Warszawa, przetwarzająca się z małej mieściny nie tylko na rezydencję książąt mazowieckich, ale na miasto, żywotne pod względem handlowym.

Nie da się oczywiście sprowadzić wszelkich odnośnych zjawisk do przyczyny ruskiej, działającej jak „*deus ex machina*”. Faktem jest jednak, iż dawniejszy ruch handlowy z Rusi ku ujściu Wisły, a nawet na zachód, o ile mógł, omijał ziemie polskie, lub przecinał je najkrótszemi drogami, do czego przyczyniała się również umiejętne polityka krzyżacka, dążąca zawsze do jednostronnego wyzyskania korzyści handlu ruskiego. Ta dawniejsza droga szła głównie Bugiem, od Drohiczyzna kierując się przeważnie wprost ku Prusom. Doba Kazimierza Wielkiego — to okres koncentracji handlu nad Wisłą, z wyzyskaniem jej dopływów. Gdańsk doby przedłókiętkowej miał względnie małą wartość dla Polski pod względem czysto handlowym. Wylotem handlowym Polski w najobszerniejszym tego słowa znaczeniu stał się dopiero od czasów Kazimierza Wielkiego — i wówczas dopiero nabrał dla nas prawdziwej ceny.

Ale nie tylko życie miejskie, całość życia gospodarczego przekształca się w związku z zajęciem Rusi, wywołując równocześnie głębokie przeobrażenia w samej Polsce. Z kraju, który dotąd zawsze był kolonizowany, staje się Polska krajem kolonizującym, przyczem pewna ilość elementu niemieckiego skierowuje się przez Polskę na Ruś. Koncentruje się odnośny ruch niewątpliwie w sprężystej i pełnej świadomości osobistej energii i akcji króla, który jak prawdziwy stary Piast jest osta-

¹⁾ Voigt *Cod. dipl. Prussiae*, III, nr. 59 z r. 1349.

tnim monarszym regulatorem ewolucji społecznej. Działalność jego posiada różne strony. Na samej Rusi Kazimierz posługuje się nie tylko elementami obcemi — ale w najszerszej mierze rodzimemi. Zarówno na prawie rycersko-ziemiańskim, jak na kmiecem osadza całe masy Rusinów. Co więcej do jego czasów można odnieść początki osadnictwa wołoskiego, które od wschodu sięgnęło głęboko na zachód, w ziemię nie tylko pierwotnie ruskie, ale także i polskie. Fizjonomja ruska wschodnio-południowych powiatów dawnej krakowsko-sandomierskiej ziemi, dzisiejszy obszar zachodniej Łemkowszczyzny, to skorpupa, z której przegląda kolonizacja wołoska, wyciskająca nie tylko społeczne, ale wręcz narodowe piętno na rdzennie polskim gruncie. Jest to zjawisko jaskrawo oświetlające tak zwane odbieranie ziemi Rusinom przez Polaków.

Na samej Rusi w dobie Kazimierza Wielkiego osadnictwo polskiego wieśniaka należało do wydarzeń wyjątkowych. Pierwszą rolę grały rodziny ruskie, jak Gorajskich i innych, lub takie typy jak Konstantyn Deyakowicz, znany z czasów zarówno Kazimierza jak Władysława Opolczyka ¹⁾.

Już w dobie Kazimierza Wielkiego wśród rycerstwa-szlachty krakowsko-sandomierskiej na pierwszy plan wysuwają się rodziny, związane w ten lub inny sposób z Rusią. Długoletnie pokojowe stosunki z Rusią sprawiły, że jeszcze za czasów Łokietka rozpoczęła się na wielką skalę kolonizacja obszarów na wschód od Tarnowa, prowadzona przez Leliwitów. Sam Kazimierz krzątał się nad zagospodarowaniem nad Wisłoką i Wisłokiem. Jego doradcy i pomocnicy w zarządzie Rusi, Jan syn Pakosława, protoplasta Rzeszowskich i Otto z Piłczy — obok Leliwitów otwierają długi szereg polskich kolonizatorów Rusi, którzy dzieło Kazimierza Wielkiego utrzymali

¹⁾ *Akta Grodzkie i Ziemskie* III, nr. 28 i 29; VII, nr. 13, z r. 1378.

nawet w dobie Ludwika węgierskiego, kiedy zdawało się, że Ruś Czerwona jest straconą dla państwa polskiego. Wogóle zaś dla krakowskiego i sandomierskiego zwłaszcza, doba Kazimierza W. otwiera epokę gospodarczego pokoju i intensywniej wewnętrznej kolonizacji, przeciągającej się w w. XV, która wykończyła budowę gospodarczo-agrarną kraju, przedtem zawsze niepewną jutra z powodu ciągłych najazdów ruskich i tatarskich.

Dla Rusi, jak dla Polski — korzyści gospodarcze połączenia obu krajów były tak widoczne, że jeszcze za czasów Kazimierza W. zaczęła się rozwijać solidarność szlachty polskiej i ruskiej, pewna grawitacja społeczności ruskiej ku Kazimierzowi i Polsce. Stanowisko Rusi nie mogło się jasno rozwinać z samego początku już chociażby ze względu na rywalizację Polski i Litwy, a także ze względu na niejasność stosunku Polski do Węgier. Nie brakowało bowiem wśród bojarów takich, którzy tradycyjnym szlakiem szukali bliższych związków z Węgrami. Naogół jednak Ruś ciąży ku Polsce, i to zarówno na terenie właściwej ziemi czerwieńskiej, jak również na zachodnim Wołyniu.

Najwybitniejszy historyk ukraińsko-ruski stawia sobie pytanie, gdzie była i dokąd ciążyła Ruś podczas czterdziestoletniej walki Polski z Litwą o nią właśnie, czy była bierną właściwie, czy też źródła tylko milczą o udziale Rusinów, a mówią o Polakach i Węgrach z jednej, o Litwie i Tatarach z drugiej strony. Odpowiedź ta jest zbyt prostą, by ją można podpisać. Mówi nam bowiem ona, że Litwini dawali jedynie firmę, a walkę właściwie prowadzili Rusini. Stąd wynika dalszy wniosek, że Litwa miała poparcie właściwie na Wołyniu, natomiast ziemia czerwieńska, chociaż do Polaków nie lgnęła, była istotnie bardziej bierną areną zmagania Polski i Litwy ¹⁾.

¹⁾ Hruszewski op. cit. IV, 50—52.

Rozumowanie ruskiego historyka jest oczywiście błędne. Przecenia on w pierwszym rzędzie opozycję, z jaką przeciw Kazimierzowi wystąpił Dymitr Detko. Ten wybitny bojar rurski, znany jeszcze z czasów Bolesława-Jerzego, istotnie nie chciał w pierwszej chwili uznać zwierzchnictwa Kazimierza i odwołał się do Tatarów. Jednak stanowisko to zmienił szybko i został pierwszym starostą Rusi z ramienia właśnie Kazimierza Wielkiego. Jego układów z Krzyżakami nie wolno w żaden sposób przeceniać; jak zresztą z treści ich wynika — uznał już wówczas prawdopodobnie rządy Kazimierza. Tego rodzaju układy nie miały samoistnego prawnopaństwowego znaczenia. Zawierał je Detko tak, jak je zawierali inni starostowie polscy, np. Stefan Pękawka z Krzyżakami¹⁾, lub Wincenty z Szamotuł w r. 1329 z Brandenburczykami z wiedzą i na rozkaz króla²⁾.

Prawdopodobieństwo zależności Detka od Kazimierza wynika stąd, że tytułuje się on starostą Rusi, tytuł zaś starościński stanowi w tym wypadku ślad tytulatury polskiej. Z późniejszego zaś listu Ludwika węgierskiego do Detka z daty 1344 dowiadujemy się, że kupcy węgierscy uiszczali na Rusi opłaty wyższe od kupców polskich. Detko przeto, jako reprezentant bojarów czerwieńskich, może specjalnie przemyskich,

1) *Kodeks Wielkopolski* II, nr. 1001 z r. 1318: Noverint universi presentium noticiam habituri, quod nos Stephanus dictus Pankavcus, capitaneus totius regni Poloniae ac Cuiavie civibus Toruniensis civitatis, vectoribus et quoscunque alios duxerit, damus plenam et omnimodam libertatem sine omni scrupulo falsitatis, per terram nostrae procurationis versus Conin et Kalis transeundi et revertendi et non aliunde, salvis rebus pariter et personis, tam diu donec nos conveniemus cum cuntore predictae civitatis nostris literis vel personis melius roborando...

2) *Ibidem* II, nr. 1103 z r. 1329. 29.X. Jest to dokument Łokietka, zatwierdzający umowę zawartą przez Wincentego.

Hruszewski IV, 26—27 pojmuje odnośny układ Detka z Krzyżakami jako dowód jego politycznej niezależności.

w latach 1341—1344 działał w służbie Kazimierza ¹⁾: W r. 1345 w wojsku Kazimierza operującym na Śląsku znajdują się oddziały ruskie i niszczą Ścieniawę. Ale, co ciekawsza, że i na Wołyniu spotykamy wybitnych Rusinów, nie wahających się stanąć po stronie Polski, jakkolwiek naogół ludność wschodniego Wołynia była rzeczywiście niechętną Polsce i raczej użyzczała poparcia Litwie. W r. 1353 w otoczeniu Kazimierza pojawia się Michał, wojewoda włodzimierski, niewątpliwie Rusin ²⁾.

Jeżeli jednak Wołyn pod wpływem Litwy ciążył ku niej, a nie ku Polsce — to zato Podole, kraj przecież także ruskim i zarządzany również przez książąt litewskich, ciąży bezprzeczenie i całkiem wyraźnie ku Polsce. W Korjatowiczach podolskich posiada Kazimierz wypróbowanych sprzymierzeńców, bez względu na walki z Litwą. Ale tak samo chełmskie raczej ciąży ku Polsce niż ku Litwie, i sam Kazimierz parokrotnie osadza tutaj litewskich Narymuntowiczów. Prawda ci ostatni chwiali się często, naogół jednak ich stanowisko nie może być uważane za dowód ciężenia tamtejszej ludności ku Litwie.

¹⁾ Umowa Detka z Toruniem, Voigt. *Cod. dipl. Prussiae* III, nr. 61. Nie jest to żaden traktat polityczny, jak wynika z adresu: „Famosis viris ac fidedignis Proconsulibus, Consulibus, Mercatoribus totique communitati in Thorun Demetrius Detko provisor, seu capitaneus terre Russie”.

Nie wiem dla czego Prochaska op. cit., 21, interpretuje dokument Ludwika z r. 1344, iż Detko „starostował w rzeczywistości z ramienia Węgier”.

²⁾ *Kodeks małopolski* III, nr. 701: „Michael Lodomiriensis Palatinus”.

Na posiłki ruskie w wyprawie na Ścieniawę zwrócił uwagę Halecki „*Enc. Polska*” I, 336 i nota 3. Dokument ten Tschoppe *Urk. Sam.*, 560, nr. 159 rzuca odmienne światło na stosunki na Rusi i nie został zużytkowany w całej pełni przez Haleckiego. Jest to dokument Jana księcia na Ścieniawie datowany z 9.III 1348 według kopjarjusza miasta Ścieniawy z 16 w. Odnosne zdanie brzmi: „revocantes ad memoriam desolationem et angustiam eorundem per infidelium Ruthenorum devastationem et incendia ipsis illatam... omnes ipsorum privilegiorum litteras seu privilegia per Ruthenos ipsis raptas et exusta”...

Ale nietylko na najwybitniejszych stanowiskach współdziałali Rusini z Polakami w prowadzeniu administracji kraju. „Monumentum aere perennius” tej współpracy stanowią dokumenty pisane w języku cerkiewno-słowiańskim tak dobrze z doby Kazimierza Wielkiego jak Władysława Opolczyka. Jest to zjawisko osobliwe w dziejach kancelarii, świadczące z jednej strony o zupełnem poszanowaniu nietylko obyczajowem ale i prawnem języka ruskiego; z drugiej strony stwierdza ono, że na najniższych stopniach służby kancelaryjnej miano do dyspozycji chętne lokalne siły ruskie.

Z rozważań tych wynika, że naogół udało się Kazimierzowi dość rychło pociągnąć elementy ruskie do współpracy. Fakt ten wywierał znamienny wpływ na dwór i całe najbliższe otoczenie Kazimierza. Znaleźli się w niem Gorajscy, przebywali często Korjatowicze, a po za nimi możemy się domyślać całego tłumu postaci ruskich, które towarzyszyły królowi i nie-rzadko zapewne bawiły w Krakowie. W ten sposób na długo jeszcze przed unją polsko-litewską dwór ten przekształcał się w duchu nowych interesów państwa, nabywając cech, uzdalniających go do nawiązywania stosunków z żywiołami ruskimi i litewskimi.

Formalnie wpływ żywiołu ruskiego i kwestji ruskiej na strukturę państwa Kazimierza streszcza się najzwężej w tytule królewskim, który wzbogaca się o dodatek „pan i dziedzic Rusi”, względnie ziemi ruskiej, bardzo rzadko natomiast państwa (królestwa-*regni*) ruskiego, raz nawet Małej Rusi — w korespondencji z patriarchą carogrodzkim. Tytuł ten jest zasadniczą nowością w historii Piastów, nieznaną zupełnie z wieków poprzednich. Zewnętrznie, dyplomatycznie niejako stanowił on objaw rywalizacji z wielkimi książętami Litwy, którzy sporadycznie używają tytułu: „król Litwinów i Rusinów”; kolizji z Węgrami nie było, chociaż królowie węgierscy utrzymali w swej tytulaturze tytuł króla Halicza i Włodzimierza. We-

wnętrze forma tytułu ruskiego Kazimierza odpowiada stosunkom dzielnicowym, w znaczeniu bezpośredniego władania daną ziemią, np. książę kujawski, pan Włocławka, Inowrocławia, czy Bydgoszczy. Wprowadzenie elementu ruskiego w tytuł zmieniło niewątpliwie pojmowanie dawniejszego tytułu, uzewnętrzniając pewne faktyczne przeciwstawienie pojęcia król polski i szeregu ziem polskich wobec pierwiastka pan Rusi.

Naogół opanowanie Rusi przez Kazimierza wzmocniło jego stanowisko wewnątrz państwa i na rozmaitych terenach, gdzie interesy państwa były zagrożone, oczywiście na metę dłuższą. Mazowsze spaja się o wiele ściślej z Koroną, przy czem król bezpośrednio stara się zabezpieczyć na gruncie mazowieckim przeciw Krzyżakom, nie szczędząc kosztów na obwarowanie Płocka, lub wznosząc nowe zamki w miejscach tak eksponowanych i tworzących klucz do Prus i do Litwy, jak w Rajgrodzie. Opanowanie zaś całego porzecza Wisły zdecydowało o utrwaleniu się zależności handlowej Pomorza gdańskiego od Polski, dzięki czemu został stworzony grunt do tych sympatyj ku Polsce, jakie się objawiły w miastach pruskich już za czasów Władysława Jagiełły. Wiadomo dzisiaj, że tytuł pomorski nie znikł systematycznie z dokumentów i pieczęci Kazimierza W., chociaż stanowiło to jeden z formalnych warunków układu kaliskiego, a następca Kazimierza, właśnie król węgierski, nie wyrzekł się wogóle pretensji do Pomorza. Czujność Kazimierza na punkcie utrzymania związku z biskupstwem wrocławskim i lubuskim, a wreszcie wprowadzenie Kazimierza szczecińskiego w obręb państwa polskiego przez przyznanie mu obszernej dzielnicy w Polsce, świadczą dowodnie, że Kazimierz Wielki podobnie jak Bolesław Krzywousty i Leszek Biały patrzył na sprawę ruską jako na środek najlepszy do odzyskania utraconych wpływów u ujścia Wisły i nad Odrą. Obcy lepiej czasem oceniają tę niespożytą zasadę ciągłości w tradycjach polityki polskiej niż my sami. Cytowany wielo-

krotnie badacz ukraiński zauważył już dawno, że umowa Polski z Węgry w kwestji ruskiej polegała na zasadach, przyświecających jeszcze Leszkowi Białemu i Andrzejowi II węgierskim, w chwili zawarcia znanego układu na Spizu w r. 1214.

Nie inaczej, pod wpływem Kazimierza patrzyło na to społeczeństwo, bądź świadomie, jak jego najbliżsi doradcy, bądź nieświadomie, biernie, pod wpływem impulsu i wyrosłych konieczności i interesów, jak szersza masa tych wszystkich, co po śmierci Kazimierza nie dali upaść jego dziełu.

Nie będziemy powtarzać znanych wypadków, stwierdzających, że doba Ludwika węgierskiego — to okres czasu, kwestjonujący zdobycze Kazimierza Wielkiego i samą przynależność ziemi czerwieńskiej do Polski. Gdyby wówczas społeczność ruska objawiła jakąkolwiek niechęć ku Polsce, zdaje się, mowy nie mogłoby być o utrzymaniu tutaj przewagi społecznej polskiej i powrocie kraju w bliższej lub dalszej przyszłości do Polski. Tymczasem dzieje się coś wręcz przeciwnego. Być może, że były jakieś koła na Rusi, bardzo jednak nieliczne, które popierały zamiary Ludwika węgierskiego — sam rezultat jednak jego dwunastoletnich zabiegów stwierdza, że system Kazimierza zapuścił na Rusi głębokie korzenie. Mowy niema o reakcji ruskiej przeciw Polsce w znaczeniu ruchu masowego.

Niewątpliwie w dziejach Rusi zaważył mocno sam Władysław Opolczyk, postawiony tutaj przez Ludwika, na razie jako księżę dzielnicowy, potem jako gubernator węgierski, ostatecznie stąd usunięty. Władysław był niewątpliwie wiernem narzędziem Ludwika, niemniej przeto był on mocno związany z osobą Kazimierza Wielkiego. W zagospodarowaniu Rusi odegrał on rolę bardzo znaczną w wielu kierunkach intensywniejszą może od samego Kazimierza. Cała ta akcja społeczno-

gospodarcza Władysława opierała się na zasadach Kazimierza. Elementy kolonizacyjne, które zużytkowywał Władysław, szły głównie z ziem polskich, przyczem pewną rolę zaczął odgrywać Śląsk, większą niż za Kazimierza: Władysław ściągał stąd nietylko mieszczan i sołtysów, ale i rycerstwo. W ten sposób wytworzyła się oryginalna sytuacja, zwłaszcza od r. 1378 kiedy Ludwik usunął Władysława i osadził na Rusi węgierskich urzędników, traktując kraj jako węgierską prowincję. — Tymczasem ta nowa węgierska prowincja wchłonęła w siebie tyle pierwiastków polskich, jej miasta tak naturalnie związały się z Polską, że plan Ludwika nie mógł się dłużej utrzymać.

Odzyskanie z powrotem Rusi przez Polskę już po śmierci Ludwika, podczas zaburzeń, jakie wynikły na Węgrzech odbywa się na dwojakiej zasadzie. Jedną z nich stanowi wola społeczeństwa polskiego, które nie mogło patrzeć na politykę Ludwika inaczej, jak na ciężką krzywdę, wyrządzoną Koronie polskiej. Śmiało można powiedzieć, że stanowisko Ludwika wobec sprawy ruskiej zniechęciło społeczność polską do utrzymania ściślejszego związku z Węgrami. Na zjazdach podczas bezkrólewia sformułowano żądanie zwrotu Rusi. Żądanie to było postawione na ogólnopolskim zjeździe w Sieradzu, przeważali na nim jednak zwolennicy Ziemowita mazowieckiego, kandydata do tronu ¹⁾. Otóż za wielce prawdopodobne można uważać, że żądanie zostało postawione pod wpływem Ziemowita, interesującego się Rusią. Łączy się z tem inna jeszcze kwestja. Zwolennicy Ziemowita mogli zwalczać przeciwników argumentem, że dalszy ściślejszy związek Polski z Węgrami doprowadzi do utraty Rusi na zawsze. Znaczenie tego postulatu było podwójne. Mazowsze w stosunku do Rusi odgrywało

¹⁾ Bielowski *M. P. H.* II, 735; Kronika Jana z Czarnkowa: „et quod eadem domina regina terram Russiae regno Poloniae reuniat”.

w XIV w. rolę bezmała w Polsce przodowniczą, i myśl samej rewindykacji Rusi na rachunek Mazowsza należałoby zapisać. Znaczenie jednak wysunięcia tego żądania szło dalej. Skoro bowiem raz wysunięto zasadę rewindykacyjną, jako obowiązek przyszłego króla, to nie zatrzymano się na kwestji ruskiej, ale sięgnięto do świeżej jeszcze tradycji warunków traktatu kaliskiego, i upomniano się o ziemie oderwane przez Krzyżaków. W ten sposób potwierdza się raz jeszcze stale występujące zjawisko, że posiadanie Rusi czerwieńskiej wpływało zawsze dodatnio na wzmocnienie działalności Polski na Pomorzu.

Nie ulega wątpliwości, że podobnie jak społeczność polska, tak samo i społeczność ruska, związana z tradycją Kazimierza Wielkiego, a przedewszystkiem realnemi interesami z Polską pragnęła takiego rozwiązania sprawy następstwa tronu, by Ruś mogła do Polski powrócić. Nie było to przypadkiem, że sędziwy Dymitr Gorajski odegrał tak wybitną rolę podczas pobytu Wilhelma austriackiego, nie dopuszczając Jadwigi do wykonania planu, sprzecznego z interesami państwa.

Kiedy niedługo później, w r. 1387, Jadwiga wkroczyła na Ruś, społeczność tutejsza miała wobec niej tylko jedno życzenie — nie odłączania kraju na przyszłość od Polski, co zostało w uroczystej formie, przywilejami poręczone. Godzi się przytoczyć ustęp z jednego z dokumentów Jadwigi: „Przyrzekamy, że nie odłączymy nigdy powiatu przemyskiego od Korony Królestwa Polskiego, nie powierzemy go również żadnemu księciu i nie oddamy w zarząd staroście, pochodzącemu z rodu książęcego. Starostą zaś ustanowimy jedynie Polaka albo Rusina z rodu szlachetnego. Pragniemy także biskupów przemyskich, prałatów, kanoników i obydwie kapituły, zarówno katolicką, jak ruską, kościelne majątki i wsi ich utrzymać w prawie i zwyczajach oddawna przestrzeganych”. Podobne dokumenty zostały wydane dla Lwowa i poręczone.

przez Jagiełłę ¹⁾). Spokojny przebieg wyprawy Jadwigi daje najlepszą gwarancję, że dokumenty te wydano na życzenie całej ludności, a przypuszczenie, że podobne życzenie wyrażać mogli conajmniej Niemcy i Polacy, nie ma podstawy źródłowej. Opinia społeczności ruskiej zwracała się zresztą całkiem wyraźnie przeciw Węgrom, jak wynika z odezwy Opolczyka.

Nie poddał się królowej jedynie Halicz, obsadzony przez Węgrów, który zajęto dopiero po oblężeniu, prowadzonym przy współudziale nadesłanych wojsk litewskich.

Dokument dla Przemyśla ma wielką wagę — także ze stanowiska wewnętrznych stosunków w Polsce. Oznacza on stanowczy zwrot opinii, formułowanej już i przedtem przeciw instytucji książąt dzielnicowych i wogóle jakichkolwiek lenników. Zwrot ten stanowił zapowiedź, że potężne stanowisko Władysława Opolczyka na podstawie nadań Ludwika nie da się dłużej utrzymać. Pozostali wprawdzie książęta mazowieccy, rola ich jednak uległa zupełnemu ograniczeniu. Wprawdzie Jagiełło od tej reguły odstępował, czy wobec Ziemowita mazowieckiego, nadając mu ziemię bełską, czy na Podolu wobec Spytka z Melsztyna, były to jednak fakty o znaczeniu wyjątkowym i przejściowym. Właściwa ziemia czerwieńska pozostała przez te zarządzenia nietknięta.

Jako dalsze zewnętrzne następstwo ponownego przyłączenia Rusi należy zanotować wzrost autorytetu państwa pol-

¹⁾ Dokument Jadwigi z 18.II. 1387 w Jarosławiu. *Akta Grodzkie i Z.* VII, nr. 19. Odbiorcami dokumentu są: „Milites, nobiles, clientes, advocatus, consules cives totaque comunitas districtus nostri Premisliensis”, Dok. Jagiełły z I.X. 1389 tom III, nr 50: „dictam civitatem Lemburgensem ipsiusque cives et incolas Corone regni nostri Poloniae unimus, aggregamus perpetuis temporibus adiungentes eandemque civitatem Lemburgensem et ipsius cives et incolas, sub protectione nostra et corone regni nostri predicti volumus iugiter respirare. Promittimus insuper et spondemus, quod districtum, terram et civitatem Lemburgensem nulli ducum ac cuipiam hominum dabimus... aut quomolibet conferemus, sed eundem districtum ac civitatem lemburgensem pro nobis... tenebimus”.

skiego na południowym wschodzie. Wojewodowie i hospodarzy ziem naddunajskich, przedewszystkiem mołdawscy, uznają zwierzchnictwo Władysława Jagiełły.

Zmienia się także charakter stanowiska Polski wobec Litwy nie tylko z powodu unji. Ustaje przewaga militarna tej ostatniej. Sama unja wreszcie, jak w ostatnich czasach zwrócono uwagę, jest wynikiem w znacznej mierze kompromisu Polski z Litwą na punkcie sprawy ruskiej.

Nie wolno naturalnie idealizować i okraszać sentymentalizmem stosunku ruskiej społeczności do polskiej — w przeszłości. Roźdzwięków nie brakło; nie miały one jednak w ciągu długich wieków charakteru państwowego; ograniczały się głównie do życia kościelnego, mniej już społecznego. Naogół państwo w ludności ruskiej pozyskało element oddany, który też został wszechstronnie zużytkowany na rozmaitych polach służby państwowej, a odegrał w czasach późniejszych rolę twórczą także w dziedzinie naszej kultury. Na charakterystykę tej dziedziny niema tu miejsca. Można jednak wskazać na podstawowe zjawisko udoskonalenia mowy naszej na całej linii pogranicza polsko-ruskiego, skąd wyszedł szereg najświetniejszych pisarzy złotego wieku.

Tak tedy, na przeciąg przeszło czterech wieków zakończyła się walka o ziemię czerwieńską, rozpoczęta w zaraniu wieków średnich najazdem Rusi z Kijowa na terytorjum grodów czerwieńskich, stanowiące wówczas w r. 981 własność Polską. W wieku XIV własność ta wróciła do Polski w rozumieniu nie tylko przemocy fizycznej, ale związku etyczno-społecznego, który później wytrzymał próbę na polach Grunwaldu.

Sprawa ruska przebyła w ciągu XIV w. kilka faz rozwoju, zanim wreszcie stosunek Rusi czerwieńskiej do Polski nie został ujęty w treściwych i stanowczych dokumentach Jadwigi.

i Jagiełły, stwierdzających bezpośrednią zależność i przynależność Rusi od Polski i od jej korony.

Proces przyłączania rozpoczął się zatem za Łokietka. Jest to faza pierwsza, polegająca na ścisłym przymierzu obu państw, rządzonych przez bardzo blizkich krewnych — w ciągu lat blisko czterdziestu, a w każdym razie do r. 1325.

Drugą fazę reprezentuje okres Jerzego-Bolesława. Należy on poniekąd do poprzedniego, z tą jednak różnicą, że książę — członek rodu piastowskiego — był z Polską złączony silniej, niż poprzednicy. Król polski był jego rodowym zwierzchnikiem i moralnym autorytetem.

Śmierć jego otwiera okres prowizorium prawno-państwowego w dziejach Rusi. Teoretyczne prawo zwierzchnictwa w umowie polsko-węgierskiej jest przyznane Węgrom, bezpośrednio rządy spoczywają w ręku Kazimierza, politycznie i społecznie Polska jest na Rusi gospodarzem. Międzynarodowego znaczenia układ węgiersko-polski nie posiada: jest bowiem zakwestjonowany przez Litwę, utrzymującą się naogół w posiadaniu przeważnej części Wołynia, i wspólnie z Polską gospodarzącej w ziemi chełmskiej.

Owo „condominium” polsko-węgierskie na Rusi, miało być chwilami, zdawało się, uzupełnione przez „condominium” polsko-litewskie na wschodnim Wołyniu, gdzie w pewnej przynajmniej mierze Kazimierz miał zajmować wobec Lubarta stanowisko, analogiczne do Ludwika wobec Rusi. „Condominium” to jednak jako zasada nie utrzymało się, a po śmierci Kazimierza upadło i na Rusi. Węgrzy próbowali zagarnąć Ruś dla siebie, stąd wynikł program polski, a może i ruski przyłączenia bezpośredniego Rusi do Polski. Jako poroniona zupełnie myśl, pojawia się w chwili bankructwa Węgier na Rusi, projekt „sui generis” sądu rozjemczego, wysunięty przez Władysława Opolczyka. Król czeski, książę heidelberski, dwaj książę

żęta śląscy — lub jeden z nich mieli odegrać rolę sędziów polubownych, którym Opolczyk imieniem Zygmunta i Marji z góry się poddawał.

Projekt naturalnie upadł, a prawnopubliczne stanowisko Rusi Czerwieńskiej znalazło ostateczny wyraz w zupełnem spojeniu z Polską, zarówno administracyjnem jak społecznem. Państwo piastowskie wzbogaciło się o jedną rozległą prowincję, należącą bezpośrednio do Korony, wobec której pozostali książęta dzielnicowi zeszli do powiatowych wielkości.

Zakonski service inženier de corps
Schwarsburg, Just Ozerovic i yash
i' aktualno.

Famaly:

|| Miasna na posre mendeckina

100 Librie.

— Ledeni Ledeni.

(Halsu Klutysa -)